

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΛΕΩΝΙΔΑ Γ. ΜΑΝΟΛΙΚΑΚΗ
ΧΑΝΙΑ 1969

ΠΗΛΑΚΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΧΑΝΙΑ
15
ΙΟΥΝΙΟΥ
1932

ΕΙΟΣ Α' ΤΕΥΧΟΣ 3

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡ. 3

ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ
ΔΗΜ. Ι. ΜΕΛΙΣΣΑΚΗ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΥ ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΟΥ

Τέως έσωτερικού Ιατρού "Οφθαλ-
μολογικής Κλινικής Πανεπιστημίου
ΑΘΗΝΩΝ Χανιά—Κρήτης

ΣΤΕΦ. ΣΤΕΦΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

—Έμπορος (έναντι Χρυσοστόμου)—
ΕΠΙ ΤΗ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΕΙ
ΤΟ ΚΕΡΑΟΣ

Τὰ τελευταία μοντέλα
ΚΑΠΕΛΛΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΔΙΔΩΝ
Μόνον στο καλλιτεχνικόν

ΠΙΛΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΜΑΡΙΚΑΣ ΓΕΡΑΣΙΜΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΚΟΜΜΩΣΕΙΣ
ΒΑΣ. ΜΑΡΑΓΚΟΥΔΑΚΗΣ
(ΜΠΟΛΑΡΗ—ΧΑΛΕΠΑ)

Ο

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΑΚΗΣ

Στην όδον Τριμάρτυρος

Καθαρίζει καπέλα, ρεμπόμπλινες
καί ψαθάκια, καί τὰ κάνει πραγματι-
κώς καινούργια.

Οί ενδιαφερόμενοι ᾶς ἐπισκεφθοῦν

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ
ΠΑΠΑΓΙΑΝΑΚΗ

ΜΟΔΙΣΤΗ (Κούν Καπὶ)
Μία ἐπίσκεψις ἀρκεῖ.

ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΩΝ ΨΙΛΙΚΩΝ
ΚΑΙ ΜΕ ΤΙΜΑΣ ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΤΙΚΑΣ

ΣΤΟΥ

Π. ΜΠΑΡΜΠΟΠΟΥΛΟΥ
(ΣΠΛΑΝΤΖΙΑ)

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ "ΕΛΕΓΚΑΝ,"
ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΠΛΕΚΤΑ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΕΦΑΜΙΛΛΑ ΑΘΗΝΑΪΚΩΝ
ΕΙΣ ΜΕΤΑΛΛΗΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ
ΣΤΟΥ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΖΟΥΜΑΔΑΚΗ
(όδ. Μπετόλο)

ΡΑΦΕΙΟΝ

Γ. Σ. ΔΙΑΜΑΝΤΙΔΟΥ
(Μπιτσαξιδίκα)

Έργάζεται πάντοτε με τιμές έι-
πεσμένες αλλά καί με τὰ πιό καλὰ
ύλικά. Έφαρμργή άρίστη
Μία ἐπίσκεψις άρκεί

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡ·ΚΑΤ·ΘΗΚΗ
ΚΑΤΕΡΓΑΣΜΕΝΩΝ
ΔΕΡΜΑΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΙΟΥΣ
ΜΟΝΟΝ ΣΤΟΥ

ΜΙΧ. ΤΣΕΡΚΑΚΗ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΝΑΤΑΣΑΣ

IBAN ΤΟΥΡΓΚΙΕΝΙΕ

Τάλογα κάλπαζανσέρνωντς τὸ τραντάς· ἡ Νατάσα καθισμένη στὸ βάθος ξακολουθοῦσε βυθισμένη στοὺς ρεμβασμούς της· αὐτὸ τοιλάχιστον ἔδειχναι τὰ βαθυγάλανα, ρουσκὰ, μάτια της, ποῦ ἄπλανα ἐνατένιζαν σὶ χάδι δροσιᾶς τὸ χωριὸ ποὺ ἐχώριζε στὶ βάρθια τοῦ δολφοντα.

Ὅστόσο, τὸ ταχύτατο βῆμα τῶν ζώων, μί-
κραινει τὴν ἀπόσταση. τότε, ἂν κύτταζε κανεὶς
τὴν Νάτα, θὰ ἔβλεπε, στὰ μάτια της, νὰ ζω-
γραφίζεται μιὰ παράξενη θλίψη, ἐνάντια στὴν
πρωτορινὴ της ἀμεριμνήσια καὶ ἔν, κανεὶς,

μποροῖτε
νὰ διαβά-
ση καὶ τὴν
καρδιά
της, θὰ ἔ-
βλεπε τὸν
κρυφὸ πό-
νο. ποὺ
τὴν κατα-
ξέσχισε
στὴν ἐπὶ-
νοδο στὴν
παρτίδα
τῆς. Γιατί
τάγα;

Ὁ! αὐ-
τὸ κανεὶς

Ἰλιούσκα! Ἰλιούσκα!

δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ξέρη. Μόνο ἡ γοργὰ ἔξερει
καλὰ τὴν ἱστορία της καὶ ὅπως μοῦ τὴν εἶπε
μέρες—ἄκρες, θὰ καταφέρω νὰ σᾶς τὴν πῶ
καὶ γώ.

Θὰ πᾶνε δυὸ χρόνια τώρα, πὺ ἡ Νάτα, μι-
κρὸ λουλούδι τότε, κατέβαινε μέ τις ἄλλες κο-
πέρες γιὰ νὰ βεῖ στὸ πηγάδι. Ἦτανε τότε δέκα
ἐπὶ χρόνια. Τὰ ὀλογάλανα μάτια της, τὸ δρο-
σᾶτο κορμί της, ἡ χαριτωμένες κινήσεις της,
αὐτὸ πρώτη ὄψη σοῦ φέρναν σὶ νου... περι-
στέρι. Καὶ πραγματικὰ εἶσι ἦταν ὅπως τῆς τὸ
πε καὶ πέρσιν ὁ ὁμορφος οὐσάρος, ὁ Ἰλιούσκα
ποὺ πέρασε μέ τὸ στράτευμα τοῦ πρίγκηπα
κινηγώντας τοὺς Γάλλους.

Ὁ Ἰλιούσκα ἔμεινε κάμποσο στὸ χωριὸ. Στὸ

διάστημα αὐτὸ δὲν ἔπαψε νὰ παραφυλάη τὸ
πέρασμά της. Ἐνα βράδυ μάλιστα ἀποφάσισε
νὰ τῆς πῇ στὰ σοβαρά, πὺς ἂν δὲν τὸν κύττα-
ζε θὰ τροβοῦσα τὸ ξίφος του καὶ θὰ ἔκανε
κομμάτια τὴν πονεμένη του καρδιά μτρός στὰ
μάτια της. Ἡ καρδιά της δὲν ἦταν τόσο σκλη-
ρὴ, οὔτε καὶ ὁ Ἰλιούσκα ἀντιπαθητικὸς ἀπε-
ναντίας μάλιστα τὸ ὁμορφο καὶ καλοκατωμέ-
νο κορμί του, τὰ γερά μπράτσα του ἔδειχναν
αὐτὸν οὐκρατορικὴ ὑπεροχή. Μα ἡ κόρη πάλι ἤ-
θελε οὐχοῦ νὰ συνδεθῇ μαζί του νὰ καταλάβ-
ῃ ἂν ἦταν ἀληθινὴ ἡ ἀγάπη του ἢ τὴν ἠθε-
λε νὰ περάσῃ τὸν καιρὸ τὸς διαμονῆς του στὸ
χωριὸ; Αὐτὸ ἠθελε νὰ μάθῃ ἡ Νατάσα καὶ γι'
αὐτὸ, ὅταν τὸ φεγγαρόλουστο ἔκεινο βράδυ ποὺ
παραφυλάγωντας πῶσω ἀπὸ τοὺς θάμνους, τὴν
σταμάτησε καὶ τῆς εἶπε, ὅτι, ἂν δὲν τὸν κύ-
τιζε ὡς αὔριον θὰ σκοτιωνόταν μτρός της,
κείνη, θέλοντας νὰ δῇ ἂν τὸ ἔλεγε ἀληθινὸ,
τὸν ρώτησε «θὰ μπορέσης νὰ τὸ κάνεις;» καὶ
τὸν κύτταξε μέ τὰ τουφέρο, γαλάζια, μάτια
της, σὺν νὰ μὴν πιστεῦε, καὶ δοκίστηκε νὰ
συγκρατηθῇ ὡς αὔριον, νὰ δῇ τί θὰ ἔκανε ὁ
Ἰλιούσκα.

Μὰ ὁ νέος κράτησε τὸ λόγο του καὶ τὴν
ἄλλη μέρα, τὴν ὥρα ποὺ αἰτὴ γύριζε μέ τὸ
σταμνὶ στὸν ὄμο βγήκε ἀπὸ τοὺς θάμνους, τὴν
κύτταξε καὶ, ἀροῦ εἶδε πὺς ἡ Νατάσα δὲν τὸν
χαμπέριζε, τραβῆξε τὸ ξίφος του καὶ τὸ ἔχω-
σε μέ λύσσα στὴν καρδιά του...

Ἡ Νατάσα, ποὺ ποτὲ δὲν ἔχει δῇ ἄνθρωπο
σκοιωμένο ἔμπηξε τίς φωνὲς καὶ ἀπὸ τότε ἔπα-
θε διασάλευση τοῦ νου. Τὴν βροίκανε οἰγμένη
στὸ πτώμα τοῦ Ἰλιούσκα εὐθελίζοντας διαρκῶς
μὲσα στὴν ταραγμένα νεῦρα της, φώναζε «Ἰλι-
ούσκα, Ἰλιούσκα ἐγὼ σέ σκότωσα...»

Ἀπὸ τότε οἱ δικοὶ της εἰν κλείσανε στὸ
φρενοκομεῖο στὴ Μόσχα. Δύο χρόνια ἔμεινε
ἐκεῖ καὶ τώρα, ποὺ ὁ γιατρὸς βεβαίωσε τὴν
ὕγεια της, ξανάφερναν:

Ἔτσι ἦταν ἡ ἱστορία της καὶ γι' αὐτὸ ὅσο
τὸ ταραντὸς κόντιναι τὴν ἀπόσταση τοῦ χω-
ριοῦ φαινόταν λυπημένη. Ὑστερα ἀπὸ δύο
ὄρες τὸ ἀμάξι ἦταν ὅξω ἀπ' τὸ χωριὸ. Ἡ Να-
τάσα βγήκε ἀπὸ τ' ἀμάξι καὶ ἔριξε μιὰ γρήγο-
ρη ματιὰ στὸ... πηγάδι καὶ ὑστερα διέταξε
τὸν Μεντοίκωβ, τὸν ἀμαξῆ, νὰ τὴν πάει στὸ
νεκροταφεῖο καὶ ὕστερα στὸ σπίτι της. Ὁ Με-

ΚΡΗΤΙΚΗ Δ' ΑΛΕΚΤΟΣ

ΠΩΣ ΕΚΟΥΦΑΘΗΚΕ

—Μανώλαινα! Αί, Μανώλαινα! Δούμπης ή κακο-
ρίμαλλη επέγρας' άπου τον κουφαλωτό;

—Εμνήστει μου;... Ντά δέ γροικώ μπλειό ή κα-
κογραμένη, εκουφάθηκα ντιμπιντούς...

—τά 'γώ 'κάτεχα μιάν κουφή μόνο στο χωριό,
την 'Αλυγιζοκωνσταντίνα, εδά θά σάσε κάμωμε
ζευγάρι τó λοιπός...

—Νάι, ζάβαλε! 'Οψαργάς ως εκούμπισα κι' ε-
κάννισα τά μάθια μου έμετάμπισα κι' ήμουνε δλό-
γη άπνύ τον ήρωτα. Μιάς κοπανιάς γροικώ πρᾶμ
μα στο ξερόβό μ' άρεί μέσα κι' άναμερμίδιζε Κια-
νείς ψύλλος έμπήνε ο παντέρημος. Σαυρώνω κι'
έγώ τ' άρεί. σαλιώνω τό, γυρίζω μέ κελίνα τό
πλάι νάχαν πορίξη τή κακής ώρας τό γέννημα,
μά του κάκου. Εύτός έμαρμυνίζε μ σα κι' έρώ έ-
γαργαλιούμουνε κι' άνατ νάτσουμουνε σάν νά μ'
άναμίλας' ο εγός. Στιφογυρίζομαι δά, κυλιού-
μαι ενό στρόμα, βίνω του μιά σταλιά λυχνόλαδο,
πιάνω τό ξεφτυλιστήρι και τ' άμπωθί μέσα νάχαν
φορήτη, μπέρε μί, του διαόλου τό έχνος νά ήσυ-
χάσώ, μί διάλε τό πρᾶμμα. 'Ιντα δέν του 'κιμα νά
τόνε ξεφορτωθώ μά τσοςνά του'κανε. Είπα τό, μί
την ψυχή μου, άπου την άτιμύνω πός θά ξετρί-
ψω. Με τά πολλά σηκώνομαι και περζίζω όξω μί
κείνος ούτ' έββαινε ούτ' έψίφα, παρ' έσειλοπνύρδα
μέσα στην κουράλα τ' άφθιού κι' έσβούριζε κι' άπ'
αυτός έτρίβυζι' ούλν μου ή κεραλή κι' έθάρρουνε
πός γυρίξ' ο κόσμος. 'Ιπνύ την τσαβαριάρηση πού
μ' έπιασε έχάντουνα πός θά ξεκαυκαλωθῇ τ' ά-
πανωκαύκαλο τή κεραλής μου. Βολιταίνω στήν

τοίκωβ όδω, πού ήξερε την ιστορία, υποψιά-
στηκε και την ώρα πού έκείνη ποίος ξέρει πού
είχε τό νοῦ της— έστριψε τό άλογα και κάλπα-
σε στό σπίτι της...

Έτρεξαν χαρούμενοι, ο πατέρας και ή μάνα
τά παιδιά, νά την κλωσορίσουν, όταν άξαφνα
αυτή ρώτησε, αλλά και άνήσυχα — σά νά
άποτεινόνταν στον έαυτό της. «Μτά δέν ή θε
άκόμη ο 'Ιλιούσκα!» 'Υστερα, σά νά συ-
νῆρθε, κύσταξε γύρω της και είπε ξανά στους
δικούς της: «Πηγαίνετε νά του πῆτε νά ρθῇ
γρήγορα! κι νά φορέση τή στολή του ουσά-
ρου! γρήγορα πηγαίνετε γιατί βιάζομαι!»

Όλοι κυτάχτηκαν έκκλητικοι κι' ή μάνα της
σάν νά προιστάνθηκε κάτι κακό έπεσε και
την έκλεισε στην άγκαλιά της φωνάζοντας: «Νά
τά μου! δέν μάς γνωρίζεις; έμείς είμαστε! ή
μάνα σου! έγώ! ποίον 'Ιλιούσκα λές; Αυτός δέν
πέθανε;»

Η κόρη άνοιξε τά μάτια της και τους κύ-
ταξε άφωνη όλους. 'Υστερα μιά ξωτική φω-
τιά τά φωτίσε και μέ μιά όρμητική κίνηση
ρίχτηκε μπρός φωνάζοντας: «Νά! Νά! 'Ο 'Ι-
λιούσκα! Νά τόν τρέχει καβάλα στ' άλόγό του!
'Ιλιούσκα.... 'Ιλιούσκα.... στάσου, στάσου....

αυλή, μπαινοβγαίνω, κάνω άμπασάδες νάθελε φύγ'
ή-γι-έγνοια άπου τό νοῦ μου μά άντετά άξε ο σεί-
τάνος ήθελε νά μέ παιδέψη. Φωνιάζει μ' ο γερον-
τής άπου τό στρόμα «'Ελα, μπρέ, θέσε νά κοιμη-
θῇς μά ότι νά ήσυχάσῃς, θά βγῇ κι' ο ψύλλος ά-
που τ' άρεί σου.» 'Αφρουγκάστηκάν του κι' έγώ
και πάω και θέτω μά άντεις ένας έρίνηκανε δυό, άρ-
χίνηξε κι' ο γέρος νά τσιτώνη. Λέ; δέ φταίεις έσύ
παρ' έγώ άπνύ σ' έξύπνησα νά μου βγάλης τόν
ψύλλο άπνύ τ' άρεί.

Νά μήν τά πολυλογούμε έτσά επέρασι τή νύχτα
μου. Τ' άποδιαφωτίσματα ποθίς μέ πήρε ο ύπνος
μιά τζιμπέ, μί δέν έργοίκουνα γή κεραλή είχα γή
καυή. 'Εκοιμήθηκα δέν έκοιμήθηκα σάν την ώρα
άπνύ σάτε μουβελιάζω, όί, ίντα λέω 'γώ; 'Αλαμάντα
ν' άπνύθάνω κι' εκάννισα ούτε σάν τή μισή και έν-
πνύ ταυτέρου και δέν έργοίκούντο ο ψύλλος μπλειό
κι' ο πόνος τή ξερής μου ήσανε λυγάκι παουρια-
μένος, μί δέν γροικώ του Θεού νάναί τό δώρος κι'
έπρσίστηκε και σουρώνει κι' έρίνηκε σ' ένα χυλί-
γιά νερήξείε αν είστε χριστιανές; έναν πρᾶμμα κι'
ένα χυλί εκεί; Μουδύ δέν κατέω άγέ γάνω καμιά
φορά, μί δέν τό πιστεύω γιατί είχα πάντα μου τό
κακό χού; και κάθε ντάί άτίμωνα τ' άφθιά μου.

Άπῃς εκουφάθηκα, λέει ή γρά έξεκουράστηκε.
'Εδά ούτε ψύλλο μπαινόνε στ' άφθιά σου ούτε
άλλον πρᾶμμα θά γροικάς νά κοπελλεύσεις και νά
λαγονεύς κι' άλλα πρᾶμματα—νά πούμε κι' έναν
νουθολίστικο νά ξεληνίσωμε.

—Αναγέλα μ' έσύ μί ο Θεός νά μῇ σου τό χρω-
στή. Σάν ίντα άλλο θά γύρευα;

—Ξεψυλλιάστρα, μπρέ, σάν ίντα θάρρες;

ΛΟΥΛΟΥΔΑ

ΜΙΚΡΑ — ΜΙΚΡΑ

Ο πρώτος φιλέλλην ήγαν ο Βσιλεύς των Πάρθων
'Ορώδης' κατά τον Πλούταρχον ελάτρευε την Έλλη-
νικήν σκηνήν και εις τά άνακτορά του παριστάνονται
τά δράμματα του άπό σκηνής φιλοσόφου Εύριπίδου.
Κατά τό 1884 εις όλην την οικουμένην εξέδίδοντο
36,000 περίπου έφημερίδες.

Ο Ρουζή —δελ—'Ιλ. έγραψε την Μασσαλιώτιδα
<έθνικός ύμνος της Γαλλίας> και την έμουςούργησε
την νύχτα της 14 'Απριλίου του 1792.

Ο Σαιξπηρος έγραψε έν όλω 114,000 στίχους εξ
αυτών έδανείσθη άπό διάφορους συγχρόνους ποιητάς
14,000 Δηλαδή τό κεφάλαιον των στίχων του άνέρχε-
ται εις 100,000.

Γιά τους λαιμάργους: Κάποιος διάσημος γιατρός
είπε: «ποτέ δέν μέ ξύπνισαν τή νύχτα για άνθρωπο
που δέν έφαγε. Χιλιάδες φορές όμως μέ ξύπνησαν
για όσους είχαν φάει μέ. . . τό παραπάνω.

Ο Δημοκρίτος όταν είδε κάποτε ένα φθονερόν λυ-
πημένο είπε: ή σ' αυτόν συνέβη κάποιο μεγάλο κακό
ή σέ κανένα άλλον καλόν.

Κάποιος Κινέζος φιλόσοφος είπε: Κάμε ότι 'έχεις
στό νοῦ σου και μήν κυτάξης της επιθυμίας σου.

Εις την δημοσίαν όδόν Μπορντώ—Νάντης ευρί-
σκεται σήμερον τό πιο γέριχο δένδρο της Γαλλίας'
ίσως και της Εύρώπης.. Τό δένδρο αυτό είναι μιά
Φλαμουριά ο κορμός της έχει περίμετρο 8 μέτρα
και 15 εκατοστά έχει δέ ήλικία άνω των 1200 χρό-
νων.

ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Απ' τούς μεγάλους πόνους μου κάνω μι-
κρά τραγούδια» γράφει στο πρόλογο
του «βιβλίου τῶν δαμάτων» ὁ γερμα-
νοεβραῖος ποιητής Χάινε. Καὶ πραγματικὰ στὸ
ἐν λόγω βιβλίο του ὁ ποιητὴς ἀφίνει νὰ ξεχη-
λίσῃ ὅλος ὁ μεγάλος του ἐρωτικὸς πόνος· ὅπως
ξέρει ὁ καθένας οἱ περισσότεροὶ στίχοι του δὲν
εἶναι τίποτα ἄλλο παρὰ ἓνα ἄσβυστο ἐρωτικὸ
καμὴνι, συνταβλιζόμενο ἀπὸ τὰ νεανικὰ συναι-
σθήματα τοῦ ποιητοῦ.

Ἦταν σὴν ἐποχὴ, τότε,
πού ὁ ποιητὴς ἄρχισε νὰ νοι-
ώθῃ τοὺς πρώτους παλαιούς
τῆς ζωῆς του ὑπόστασης
καὶ ὅπως κάθε αἰσθηματικὸς
ἄνθρωπος εἶναι πάντα φίλος
τοῦ ὄραίου καὶ πολὺ παθη-
τικὸς χαρακτήρας, ἔτσι καὶ ὁ
ποιητὴς ὑποταγμένος στὸ
νόμο αὐτὸ, ἐνοιῶθε νὰ παρα-
οῦνται ἀπὸ τὴν ἐξωφρενικὴ
ὠραιότητα τῆς ἐξαδέλφης του
Ἀμαλίας, τῆς κόρης τοῦ
τραπεζίτου Σολομώντος Ἀ-
ῖνε. Ἐν εἶται πὼς καὶ ἡ κό-
ρη συμπαθοῦσε ἐξαιρετικὰ
τὸν τρυφερὸ ἐξαδέλφον της,
ἀποτελεσμα τῆς συγγενικῆς
φιλίας ὑπῆρξε τὸ ἀμοιβαῖο
αἶσθημα τοῦ ἀθάνατου ἐρω-
τος, τὸ ὁποῖον ὑπῆρξε καὶ ἡ
ἀρχὴ τοῦ καλλιτεχνικοῦ σταδίου του, ὅπως θί-
δουμε παρα κάτω.

Ὡστόσο ὁ καιρὸς περνοῦσε καὶ ὅπως κάθε
εὐγενικὸ αἶσθημα, εἶναι πεπρωμένο, νὰ κα-
ταστρεφεται ἔτσι καὶ τὸ αἶσθημα τοῦ ποιητοῦ
ὑποταγμένο στὴ δύναμη αὐτὴ ἄρχισε νὰ νοιώ-
θῃ τῆς πρώτης πνοῆς τῶν μετέπειτα σιντριμ-
μάτων του.

Σὰν ὁ πατέρας τῆς κόρης ἔμαθε τὸ αἶσθη-
μά τους ἔγινε ἐξω φρενῶν καὶ προσπάθησε μὲ
χίλια δυὸ μέσα ν' ἀποτρέψῃ τὴν κόρην του,
Χαίμπερς ὅμως ὁ κόπος του. Ἡ ἀγάπη τῆς
μικρῆς Ἀμαλίας οἰζωμένη πιά ἀπὸ παιδικῆς
ἡλικίας ἔδειχνε μεγάλη ἀντίσταση στὴς θειλή-
σεις τοῦ στριφνοῦ τραπεζίτου ποὺ στηριζόμε-
νος στὸς μεγάλο του ὄνομα μάτην τῆς ἀπέδει-
χνε τὸ ἀνίστο τῆς θέσης των ἀπέναντι τοῦ μι-

κοῦ καὶ ἄσημου Ἑρρίκου. Ὡστόσο ἡ κό-
ρη ξακολουθοῦσε τῆς σχέσεις μαζί του πρᾶ-
γμα ποὺ ἀνάγκασε τὸ γέρο—Τραπεζίτη ν' ἀπο-
δημήσῃ στὴν πρωτεύουσα, πέρνωντας ὅλην του
τὴν οἰκογένειαν. Ἡ μακροχρόνιος αὐτὴ ἀπου-
σία τῆς Ἀμαλίας ἔκανε τὸν ποιητὴ μελαγχολι-
κὸ, ποὺ στὸ μεταξὺ ἄρχισε νὰ γράφῃ τοὺς
πρώτους τοῦ στίχους καὶ νὰ σημειῶνῃ τὴν
καρριέρα του. Πέρασαν χρόνια! τὸ παιδικὸ αἶ-
σθημα ξακολουθοῦσε ἀκόμη κάτω ἀπὸ τὰ γιο-
ματὰ λατρεῖα γράμματα τῆς ἀλληλογραφίας των
Ἐνα γράμμα τῆς Ἀμαλίας ἔκανε τὸν ποιη-
τὴ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν πρωτεύουσα. Ἡ συναγ-

ΤΙ ΝΑ ΗΜΟΥΝΑ

Ἀχ, νὰ ἦμουν τὸ σκαμνάκι,
ποὺ τὰ πόδια της πατεῖ!
Καὶ νὰ μὲ πατεῖ ὅσο θέλει
καὶ νὰ μὴ ρωτῶ γιατί!

Νᾶμουν τὸ προσκεφαλᾶκι
ποὺ καρφώνει
τὸ βελόνι!
Καὶ νὰ μὲ κεντᾷ ὅσο θέλει,
Καὶ νὰ μού' ὁ πόνος μέλι.

Ἀχ, νὰ ἦμουν τὸ χαρτάκι
ποὺ τυλίγει τὰ σγουρά της!
Νὰ τραγουδάγα στ' αὐτιά της
Ὅσα ἐρωτικά
ἔξερο μυστικά!

ΕΡΡΙΚΟΣ Α·Ι·ΝΕ

(Μετ. Ἀγγ. Βλάχου)

τησιν τους ὑπῆρξε συγκινητι-
κὴ ὕστερα ἀπὸ τόσο καιρὸ
χωρισμοῦ. Μα ὁ γέρο τραπε-
ζίτης ὑπῆρξε ἀμύλητος καὶ
ἄρχισε ν' ἀφέρεται μὲ ψυχρότα-
τα στὸ μικρὸ ἀνιψιὸ του καὶ
προσπαθοῦσε νὰ κρατῇ τὴν
Ἀμαλίαν μὲ μεγάλη ἀπόσταση,
πρᾶγμα ποὺ λύπησε ἐξαιρε-
τικὰ τὸν ποιητὴ καὶ τὸν ἔκα-
νε νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν πα-
τρίδα του.

Λίγους καιροὺς θάχε περάσει
ποὺ ἓνα γράμμα τῆς Ἀμαλίας
—τελευταῖο καὶ σπαρακτικὸ
—τοῦ ἔφερε τὴν εἰδηση ὅτι
τὴν πάντρευναν παρὰ τὴ θέ-
ληση της.

Πραγματικὰ! ὁ γέρο—τρα-
πεζίτης βλέπωντας τὴν ἐπι-
μονὴν τους πρόβηκε στὸ τε-
λειωτικὸ χτυπημα. Σὲ πρώτη εὐκαιρία πάντρε-
ψε τὴν κόρην του μὲ τὸν Ἑβραῖο ἔμπορο
Φρίδλανδερ.

Ἡ Χάινε ἦταν ἀπαρηγόρητος ἄρχισε νὰ πε-
ριηγῆται τὸν κόσμον σὰν ἀτσίγγανος καὶ νὰ
γράφῃ τοὺς στίχους του... Πέρασαν ἑντεκα
χρόνια!... Μὰ ὁ χρόνος δὲν ἔφερε κανένα ἀπο-
τέλεμα λύθης στὴ βαρὺ πληγωμένη καρδιά
του. Στὸ μεταξὺ τὰ τραγούδια του ἄρχισαν νὰ
προσέχονται ἀπὸ τὸ κοινὸ. Τ' ὄνομά του
φερνότανε δεμμένο στοὺς στίχους τους καὶ ἀπὸ
παντοῦ ἡ δόξα ἔλαχε τῆς ἐκτυφλωτικῆς ἀνταύ-
γειάς της.

Τ' ὄνομά του ἀντηχοῦσε περιδοξὸν ἀνὰ τὴν
Γερμανίαν. Κεῖνῃ τὴν ἐποχὴ, μετὰ ἐνδεκαετῆ
χωρισμὸ ὁ ποιητὴς περιηγούμενος ἀκόμη τῆς
χωρὸς τῆς πατρίδος του αἰσθάνθηκε σφοδρὰ

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΛΕΞΕΙΣ ΤΩΝ ΜΕΤΑΛΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ὁ Ἀγγλος φιλόσοφος Λόκε. Ἀρχεῖτά.
Βάσιγκτων: Ὅλα πηγαίνουν καλά.
Ναπολέον: Ἐνα τάγμα.
Βέλγιγκτων: Πάει καλά.
Ἐλισάβετ τῆς Ἀγγλίας: Δίνω ὅλο τὸ βασίλειόν μου γιὰ λίγες στιγμὲς ζωῆς.
Κρόμβελ: Σώθηκα.
Τουρκοκότς Τάσος: Στὰ χέρια σου τὸ πνεῦμα μου κύριε.
Βάλτερ Σκώτ: Αἰσθάνομαι πῶς ἐπιστρέφω στὸν ἐαυτό μου.
Φρειδερίκος Δ': Τὰ χέρια μου εἶναι καθαρά ἀπὸ αἷμα.
Ἀλφιέρης: Σφίξε μου τὸ χέρι ἀγγιχτέ μου φίλε, τώρα πεθαίνω.
Ὁ Κόσπερ στοὺς θρησκὸληπτους φίλους του: Παύσετε, παύσετε . . . γνωρίζω πῶς ὅλα αὐτὰ εἶνε ψεύδη.
Τοῦ Ρουσσώ: Πόσον καθαρὸς καὶ ὡραῖος εἶναι ὁ οὐρανός!
Τοῦ Μεγάλου Φρειδερίκου ὁ ὁποῖος κύτταζε τὸν σκύλλο του νὰ τρέμη: Σκεπάστε τον.
Ὁ Νέρων: Ὅποιος καλλιτέχνης χάνεται!
Χάινε: Ἀνθὴ! ἄνθι! πόσον ὡραῖα εἶναι ἡ φύσις!

ἐπιθυμίαν νὰ ξαναδῇ τὴν ἐξαδέλφη του . . .
Φθάνει εἰς Ἀρβοῦργον ὅπου τὸν ὑποδέχεται ὁ συζυγὸς τῆς, ἀπὸ καὶ πηγαίνει στὴν ἐξοχὴ γιὰ συνάντησιν τῆς ἐξαδέλφης του. Τὴ συναντήσῃ τοὺς μᾶς τὴ διηγεῖται ὁ ἴδιος: Μπρὸς στὴ πόρτα τοῦ δωματίου, πού φωτιζότανε ἀμυδρὰ ἀπὸ μιὰ λαμπιτσα στεκότανε ἡ γερὰ τροφὸς ἡ Μαργαρίτα . . .

== Μέσα εἶναι, τοῦ λέγει

ὁ ποιητὴς μῆκε: Δὲν ἔτρεφε ποραξενεὺτηκε καὶ ὁ ἴδιος μὲ τὸ θάρος του. Εἶδε μιὰ γυναῖκα πού καθότανε στὸν καναπέ καὶ φοροῦσε βαθύχρωμο φόρεμα: Δὲν ἔβλεπε καλὰ καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ ρώτησε . . .

—Ἐοὺ εἶσαι Ἀμαλία;

—Ναί, Ἐρρίκε ἐγὼ! ἀπίντησε μιὰ μισοκοιμένη φωνή.

Ὁ ποιητὴς προχώρησε καὶ τῆς φίλησε ἱποτικὰ τὸ χέρι καὶ βλέποντας ἔτσι ὀρθὴ μπροστά του καὶ νοιωθοντας πλησίον του . . . σχεδὸν στὴν ἀγκαλιά του, τὸ ἐξαισιο σῶμα τῆς ἀγαπημένης του, ἀθελὰ του, ὁ νοῦς του ξαναγύρισε στὰ περασμένα καὶ ἡ καρδιά του ραῖσε ξεσπώντας σὲ ἀτέλειωτα ἀναφυλῆτα . . .

—Γιατί; Γιατί; πρόσφτασε νὰ πῇ καὶ βασιτήχτι καὶ στὴν ἀγκαλιά τῆς.

—Γιατί; Μὰ, ἂν δὲν γινόντουσαν ἔτσι τὰ πράγματα, θαρεῖς θ' ἦσουν ὅποιος εἶσαι τώρα;

Εἶπε ἡ κόρη παρηγορόντας τον.

—Ἀς εἶπαι μουρμουρίζε καὶ . . . βγῆκε νὰ ξακλουθήσῃ τὸ δρόμο του . . . ζητώντας τὴ λήθη τοῦ χρόνου τὸ διάβα.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΠΛΑΝΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΗΣ

Ἰντα σὺν εἶν' ὁ Κωνσταντῆς, ὄντεν καρβαλικέψη!
Σὰν ἦλιο φέγγ' ἡ σέλαν του, σὰν ἄστρ' ἡ φορεσιάν
[νου,
Κι' ὅσα κοράσια κι' ἂν τὸν ἰδοῦν, οὔλα φιλὶ τοῦ
[δίδουν,
Μὰ τὸ κοράσιον ἡ γ' Ἐλενιώ φιλὶ καὶ δέν τοῦ δίδει,
—Φοβοῦμαι σε πλανόμματα, πῶς ἔχεις κι' ἄλλ' ἀ-
[γάπη.
—Μὰ τὸ σπαθαῖ ἀπὸ βαστῶ καὶ μὰ τὸ χαῖμαλ
[μου

Ἄλλην καμὰ δὲν ἀγαπῶ παρὰ τὴν ἀπατῆ σου
Κι' ὁ μαῦρός του ἀμίλητος τόνες μιλεῖ καὶ λέει.
«Βλέπον σε σκύλα Ἐλενιώ φιλὶ νὰ μὴν τοῦ δώσης,
Σὲ πᾶσα χώρα ἔχ' ἐννιά» σὲ πᾶσα κάστρο δέκα,
Κ' εἰς τὴν Κωνσταντινόπολι παιδιὰ μὲ τὴν γυναῖκα».
Ἀπὸ τὴν συλλογὴν Κρητικῶν δημοδῶν ἀσμετῶν
Ἀριστείδου Κριάρη.)

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΑΝΔΡΟΓΥΝΟΥ

Σὰν πρωτογνωριστήκανε
—τί ἐρωτικὸ καμίνι!
μιλοῦσ' ἐκεῖνος τρυφερὰ
καὶ ἀκούεν ἐκείνη.

Καὶ σὰν ἀρραβωνιάστηκαν
—τί γλύκα ἡ κάθε φράσι! —
μιλοῦσ' ἐκείνη καὶ οἱ δύο μαζί
ἐκεῖνος ἐν ἐκτάσει.

Μ' ἀφότου παντρευτήκανε
—ὦ, βάσανα, ὦ, πόνοι!
μιλοῦν καὶ οἱ δύο μαζί
κι' ἀκούνε...οἱ γειτόνοι!..
Φ. Κ. ΣΚΟΚΟΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ

ΜΙΑ ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ Ι

Τὸ προαγγελθὲν εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 20 σελίδου τοῦ δευτέρου τεύχους μας, μυθιστόρημα ἡ «**Τριλὴ Νεράϊδα τοῦ Ἐρωτος**» λόγῳ τοῦ ὅτι εὐρίσκεται ὑπὸ κρίσιν ἀναβάλλεται προσωρινῶς καὶ ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ νέου μας μυθιστορήματος ἡ «**ΘΗΣΙΑ**».

Λίαν προσεχῶς

Πρῶτος συλλέκτης παροιμιῶν ἀναφέρεται ὁ Ἀριστοτέλης τὸν ὅποιον ἐμνημήσαν οἱ μαθηταῖοι τοῦ Κλέαρχος καὶ Θεόφραστος.

ΠΡΟΧΩΡΕΙΤ ΕΜΠΡΟΣ

άχη αδιάκοπα συνεχίζονταν με τὸ φῶς τοῦ φεγγαριῦ πάνω στὰ ὑψώματα τοῦ «Κιρὲς Ντάγ καὶ Γιαλιτζέ — Ντάγ».

Οἱ μαχηταὶ εἶχαν ριχτῇ μὲ κάλεια πρωτοφανὴ λύσσα μέσα στὰ

τουρκικὰ χαράκωματα.

Οἱ πυροβολησμοί, ἡ χειροβομβίδες, ἡ ὀπλοβομβίδες, πολυβόλα καὶ ὀπλοπολεβόλα, κανονιοβολισμοὶ καὶ γιουχαρίσματα χαλοῦσαν τὸν κόσμο.

Οἱ φαντάροι ἔτρεχν καὶ πηδοῦσαν ἀπὸ χαράκωμα σὲ χαράκωμα καὶ ριχνόντουσαν στὸν ἑχθρὸ στήθος μὲ στήθος καὶ ἡ γυαλιστερὰ τῶν ξιφολόγχες ἀντανάκλουσαν ἔμπρὸς τοῦ δυνατό φεγγαβολήμα τοῦ φεγγαριῦ.

Οἱ Τούρκοι ἔδειξαν ἀνδρείαν τὴν τελευταία κρίσιμη στιγμή γιατί ἀπ' ἐκεῖ κρεμόνταν ἡ τύχη τῆς Κιουταχίας.

Ὁ ὄρκος τοὺς ἦταν ἱερὸς ν' ἀμυνθοῦν μέχρι τελευταίας ρανίδος τοῦ αἵματός των.

Τοὺς εἶχε δοθῇ ὅτι, ἐκείνος ποὺ θὰ ὀπισθοχωροῦσε θὰ ντυφεκιζόνταν ἐπὶ τόπου ἀπὸ τὸν ἀξιωματικὸ του εἴτε κοὶ ὑπαξιωματικὸ του ὅχι μόνον αὐτὸ, παρὰ καὶ οἱ ἴδιοι οἱ στρατιῶται ἀκόμη εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ πυροβολοῦν τοὺς ὀπισθοχωροῦντας, ἔστω καὶ ἀξιωματικὸ ἀκόμη.

Ἡ ἄρις φωνὲς τῶν Τούρκων καὶ ἡ ματωμένη προσπάθειά των ὅπως ἀνάκτησουν τὸ ἥθικόν τοὺς σὲ μιὰ ἐπίθεσι ποὺ ἐλεχείρησαν, δὲν τὸ κατώρθωσαν γιατί ἀπεκρούσθησαν.

Οἱ μαχηταὶ, βυτηγμένοι στὴ μέση τῆς φοβερῆς ἐκείνης μάχης, προσπαθοῦσαν νὰ ξεσπᾶσουν τὴ λύσσα τοὺς.

Μάχη νυκτερινὴ καὶ μιὰ ἀπὸ τῆς σπουδαίας ποὺ δύσκολα γίνονται.

Μάχη μὲ φεγγάρι καὶ τόσο πεισματικὴ ποὺ εἶνε ἀδύνατος μιὰ σπιθαμὴ ὀπισθοχωρήσεως στὸ τελευταῖο χαράκωμα καὶ ἀπὸ τοὺς δυο.

Γιὰ κείνον τὸν ἱερὸ τοὺς ὄρκο οἱ Τούρκοι πῆσαν σχεδὸν ὅλοι νεκροὶ καὶ τραυματίαι.

Πολεμοῦσαν λυσσασμένα μόννοι τ.υ. χωρὶς

πὰ νὰ ὀδηγοῦνται ἀπὸ ἀνωτέρους.

Ἐτήρησαν τὸν ὄρκον τοὺς καὶ οἴχτηκαν πεισματικὰ ὅπως εἶχαν ὑποσχεθῇ.

Τὸ τελευταῖο χαράκωμα βάφτηκε μὲ ἀφθονο αἶμα.

Ἦταν ἡ δεκάτη ὥρα ποὺ ἐλάβαινε τέλος πὰ τὸ ὄπλο καὶ ἡ χειροβομβίδα κατέστησαν ἀχρηστα.

Ποιάστηκαν στὰ χέρια καὶ δὲν ἤξευραν ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυο ἦσαν νικηταί.

Καὶ οἱ δυο πολέμησαν γενναῖα.

Δὲν κατάλαβαν πὼς εἶχαν κυκλωθῇ. . .

Πάνω στὴν κρίσιμη στιγμή τοὺς γέλασαν οἱ ἀξιωματικοὶ των. Τὴν στιγμήν ποὺ ἐμάχοντο οἱ Τούρκοι στρατιῶται οἱ ἀξιωματικοὶ τοὺς ὀπισθοχώρισαν ὅταν ἄρχισε νὰ σκοτιδιάζῃ χωρὶς νὰ τοὺς οἰδοποιήσουν ἀφ' ὀντες τοὺς, εἰς τὴν τύχην τοὺς.

Ἐκεῖνοι κρατοῦσα αἰὼνα, καὶ αὐτοὶ τραβῶσαν γιὰ τὸν Κιουτάχεια. Τοὺς παρέτησαν χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσουν.

Οἱ περισσότεροὶ ἔπεσαν νεκροὶ. . .

Τὸ φεγγάρι φάταγε στὴν ἐλεχίρησιν τοὺς.

Ἀγὼν φανατικὸς μετὰ λύσσης καὶ πείσματος.

Ἐμύχοντο καὶ οἱ δυο μέχρι ἐνός.

Σὲ καὶ τοὺς ξεβάζῃ χαράκωμα ποὺ τόκρивαν κάτι κοντὰ καὶ ἀραιὰ ἀγριόκλαρα, διακρινόντουσαν δυο σκιὲς ποὺ ἐμοιαζιν σὰν πραγματικὰ φαντάσματα.

Φάνηκαν σὰν ἀγριεμένα λιοντάρια ποὺ ξετρυλώνουν μεσ' ἀπὸ τὰ κλαρεῖ. Κρατοῦσαν στὰ χέρια τοὺς ἕνα πολιβόλο.

Ἡ φωνὴ τῶν μαχητῶν μας καὶ οἱ ἀλλαλαγμοὶ τῶν Τούρκων πλεόντουσαν σ' ἕνα ἀγριο καὶ φοβερὸ σύμπλεγμα ἤχων.

— Ἀπάνω παιδιὰ καὶ τοὺς φάγαμε!

— Ἀκουγόντουσαν ἡ φωνὲς τῶν ἀξιωματικῶν μας.

Ἡ δὺο σκιὲς προχώρησαν λιγάκι καὶ τοποθέτησαν τὸ πολυβόλο ἐκεῖ ποὺ τοὺς περίμεναν ἄλλοι δυο ὑληρέται.

Σὲ λιγάκι ἡ βολὴ τοῦ ἀρχίζει, νὰ ξεκαθαρίζη θεωρητικῶς ὅλο τὸ ἔδαφος ποὺ εἶχεν μπροστὰ του.

Ὁ γεμιστὴς ἐφοδιάζει μὲ μεγάλη ψυχραιμία τὸ πολυβόλο μὲ ταινίες, ἐνῶ ὁ σκοπευτὴς του

ἀτάραχος συνεχίζει τὴ βολή του.

Δυὸ ἄλλοι ὑπηρεταὶ τοῦ πολυβόλου δὲν παύουν νὰ προμηθεύουν τὸ γεμιστὴ μὲ ταινί-
ας, ποὺ ἔφερναν μαζί τους.

Μέθυσαν στὴ νυχτερινή ἐκείνη μάχη, καὶ χω-
ρὶς νὰ μιλοῦν ἐξακολουθοῦσαν τὴ δουλιὰ τους.

Ἐξαφνα ὁ σκοπευτὴς ποὺ ἔστρεψε μὲ τὸ ἄ-
ριστερό του χέρι τὸ περιστρεφόμενον ὑποστή-
ριγμα τὸ παρέτησε καὶ τὸ τέντωσε πρὸς τὸ γε-
μιστὴ συνεχίζοντας τὴ βολή του μὲ τὸ δεξι.

Οἱ δυὸ προμηθευταὶ τρέξαν νὰ τοῦ τὸ ἐπι-
δέσουν.

Ἦταν τραυματισμένο πολὺ ἐλαφρὰ.

—**Ἀπάνω παιδιὰ καὶ τοὺς φάγαμε!**
Λιγὰκι θέλουμε ἀκόμη!... Ἀκούστηκε
μιὰ φωνὴ δυνατὴ.

Ἦταν κάποιου λοχαγοῦ· ἔτρεχε καὶ κεῖνος
ἔδω κι' ἐκεῖ κι' ἔδινε διαταγές.

Ὁ τραυματίας συνέχισε τὴ βολή του, χωρὶς
νὰ τὴν διακόπτῃ. Ὅμως δευτερο ἐχθρικό βλήμ-
μα ἔδεδχθη στὸ ἀριστερὸ του πόδι κάτω ἀπ' τὸ
γόναυ ἀλλὰ καὶ κεῖνο τὸ τραῦμα ἐλαφρὸ.

Μιά μικρὴ χασομέρια ἔως ὅτου νὰ τὸ ἐπιδέ-
σουν σταμάτησε τὴ βολή του.

—**Προχωρεῖτε** πρὸς μπρὸς καὶ τοποθετή-
σθετο!— ἐπρόφερεν οὗτος.

Οἱ ὑπηρεταὶ τ' ἄρπαξαν καὶ προχώρησαν
καμμιὰ τριανταρὶά μέτρα. Ὁ σκοπευτὴς μὲ δι-
πλά τραύματα ἔτρεξε καὶ τὸ καθαλλήκειψε ἀρχί-
ζοντας τὴ βολή του.

Τὶ ἔκαναν, κι' αὐτοὶ δὲν ἤξευραν, Τὸ **πολε-
μικὸ μεθῶς** τῆς νύχτας τοὺς παρέσυρε.
Πλησίασε ἡ στιγμή ποὺ θὰ ἔλεφταν στήθος μὲ
στήθος. Λίγο ἤθελε ἀκόμη νὰ ποιαστούν στὰ
χέρια.

Ἡ βολή τοῦ τρομεροῦ σκοπευτοῦ θερίζει
τοὺς Τούρκους. Τὸ γάζωμα τῆς μηχανῆς του
δὲν τοὺς ἀφίνει νὰ προχωρήσουν.

Τὰ ἐχθρικά βλήματα συρρίζουν ἀδιάκοπα
γύρω τους. Οἱ Τούρκοι δὲν προχωροῦν· μάχο-
νται μανωμένα, ζητώντας μὲ κάθε τρόπο ἐκδι-
κῆσι. Ὅλα τὰ βλήματα ἐλάνω τον.

—**Ἀπάνω παιδιὰ καὶ τοὺς φάγαμε!**
Ἀκούστηκε καὶ πάλιν μιὰ φωνὴ κάποιου ἀξιω-
ματικοῦ ἀπὸ μακριά...

Τὸ πῶς τοῦ φεγγαριοῦ φώταγε σὰν σκιά τὸ
γεμιστὴ ποὺ ἔφερνε στὸν ὅμο του τὸ σκοπευτὴ
ἐνῶ οἱ ἄλλοι δυὸ τοποθετοῦσαν τὸ πολυβόλο
πρὸς λιγάκι.

Δὲν ἔφταν κι' αὐτοὶ ποὺ τὸ πῆγαιναν ὁ ἀρχη-

γὸς των εἶχε σκοτωθῇ. Βάδιζαν μὲ τὸ ὄνειρο
«ὄλο Ἐμπρός!»

Ὁ σκοπευτὴς βαρεῖα τραυματισμένος διέτα-
ξε: Ἐμπρός! Τόσησαν γονυπετῶς καὶ ὅλοι
των ξάπλωσαν. Ὁ γεμιστὴς ἔχωσε τὴν ταινία
γρήγορα — γρήγορα στὸ πολυβόλο, ἐνῶ συχρό-
νως ὁ σκοπευτὴς ἄρπαξε τὴν σκανδάλη μὲ τὸ
δεξι του χέρι. Ἡ βολὴ ἀρχίζει: Τρομερὰ γιὰ
τὸν ἐχθρό! Κεῖνο τὸ πολυβόλο τὸν εἶχε ἀπο-
τρελλάνει!

—**Ἐγέρθητε παιδιὰ! Ἀπάνω! Χτυ-
πάτε τους!** Ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῶν ἀνω-
τέρων.

Καὶ τὰ λυσσάρικα παιδιὰ ὁρμοῦν ἀγριεμέ-
καὶ ξεχύνονται σὶν τρομεροὶ τίγρεις νὰ ξεσχί-
σουν τὸν ἐχθρό μὲ τὰ νύχια τους.

—**Ἐμπλοκή!** Φώναξε ὁ γεμιστὴς κι' ἔτρε-
ξαν οἱ ὑπηρεταὶ του γιὰ νὰ βοηθήσουν.

Ὡασθοχώρησαν τρομαγμένοι. Δὲν εἶχε πιά-
θη ἐμπλοκὴ τὸ πολυβόλο, παρὰ ὁ σκοπευτὴς
τοὺς. Τὰ ἐχθρικά βλήματα τοῦχαν σπάσει τὸ
κεφαλί. Ἐνας βαθὺς στεναγμὸς βγήκε ἀπὸ
μέσα του.

Ἦταν στεναγμὸς ποὺ ἔβγαине σβημένος μα-
ζί μὲ τὸ ξεψύχησμά του, ἀκούγοντας βαθτεῖα
βαθεῖα κάποιο ξεμακρυσμένο σάλπισμα νὰ
σκοραίξῃ στοὺς μαχητὲς τὸ **«Προχωρεῖται
ἐμπρός!»** καὶ νὰ δῖνῃ νέες δυνάμεις καὶ νέα
ζωή.

ΘΕ—Ν—ΑΝ

ΕΞΥΠΟΧΡΕΩΘΗ

Ἐνας φαντάρος τοῦ μετώπου τῆς μικρᾶς Ἀσίας
ἐπέτελετο ὑπηρεσιακῶς στὸ Ἀφίον Καραχισάρ ποὺ
ἐπρόκειτο νὰ καθίσῃ καμμιὰ εικοσαρὶά μέρες. Κά-
ποιος συνάδελφός του ποὺ τὸν ἀποχαιρετοῦσε τοῦ
εἶπεν:—

—Νὸ ἰδῶ τί θὰ μοῦ στείλῃς ἀπ' ἐκεῖ. . .

—Τί θέλεις νὰ σοῦ στείλω; τοῦ ἀπήντησεν. Ὅτι μοῦ
πῆς θὸ εἶμαι προθυμῶτατος. . .

—Νὰ μοῦ στείλῃς. . . Μιά κόττα.

—Καλὰ τοῦ εἶπε, κι' ἔφυγε.

Μετά τέσσαρες ἡμέρες, ἔλαβε μιὰ ἐπιστολὴ ἀπ'
αὐτόν, καὶ ὅταν τὴν ἀνοίξε βρῆκε ἕνα κάρτ ποστὰλ
καὶ τοῦ ἔγραφε: Σοῦ στέλνω τὴν κόττα καὶ λυποῦμαι
ποῦ δὲν θὰ εἶμαι νὰ φάω κι' ἐγὼ τουλάχιστον μιὰ
φερουγά γιὰ τὴ γιωρτὴ σου, καὶ χρόνια πολλὰ.

Στὸ ἄλλο μέρος τοῦ κάρτ ποστὰλ ἦτο ζωγραφι-
σμένη μιὰ κόττα.

Μετά δυὸ μέρες ἐκεῖνος ποὺ ἦταν στὸ Ἀφίον ἔ-
λαβεν τὴν ἀπάντησι τοῦ συναδέλφου του. Ὅταν ἄ-
νοιξε τὴν ἐπιστολὴ βρῆκε μέσα ἕνα κομμάτι ψαλιδι-
σμένο ἀπ' τὴν κάρτα του, ποὺ εἶχε μόνον τὴν φτε-
ρούγα καὶ τοῦ ἔγραφε: «Σοῦ στέλνω τὴν φτερούγα
καὶ καλὴ ὁρεξί.»

ΘΕ—Ν—ΑΝ

ΚΡΙΤΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΕΠΙ ΤΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΡΕΥΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ ΤΟΥ κ. ΡΩΜΑΝΟΥ

Πολλίκις μοῦ ἐδόθη ἡ ἀφορμή νὰ σπουδάσω τὸν κ. Ρωμάνον, καὶ κυρίως εἰς τρεῖς μορφὰς καὶ ἐποχὰς. Ὡς πρόσκοπον τὸ 1923, ὡς τελειόφοιτον τὸ 1928 καὶ καλλιτέχνη τὸ 1931.

Ἀργότερον ποῦ θὰ εἶνε δυνατόν νὰ διαβάζωνται τὰ χειρόγραφα μου τότε θὰ ᾄητε πόσο πολὺ ἔχω ἀναλήγει ἀπὸ καλλιτεχνικῆς ἀπόψεως τὸν Ἑλληνα ὕδατογραφον τῆς σήμερον κ. Κ. Ρωμάνον.

Ἡ ζωγραφικὴ μὲ τοὺς κλάδους τῆς εἶνε μαζὺ μὲ τὰς καλὰς τέχνας, Ἑθνικὸς Πλοῦτος, Καὶ ἄς ζεῖ μελέτης τῶν περιπτώσεων τῆς δημιουργίας τοῦ τάδε ἔργου ἀπὸ ἐθνικῆς φυσιολογικῆς ἀπόψεως, ἀπὸ ψυχολογικῆς ἀτομικῆς ἢ ὁμαδικῆς τοιότητος τοῦ καλλιτέχνου.

Ὁ Κυριόκος Θεοτοκό οὗτος μὲ τὸν πίνακα τὸ «Τολίδο» μῶς δείχνει τὸ μέρος καὶ τὰς φυσιολογικὰς συνθήκας πρὸς εἰργασίην—εἶνε ἀπὸ τοῦς πρώτους πίνακας του. Ναὶ ὀφείλει μαζὺ μὲ δόλοκληρον τὴν ἀνθρωπότητα καὶ αὐτὸς ὁ Θεοτοκόπουλος χάριτας εἰς τὸ Τολίδο τὸν τόπον ποῦ τοῦ ἐνέπνευσεν τὰ ἔργα του.

Ἀλλὰ πόσοι καὶ ποῖοι ἔχουν τὴν ἐπιδεικτικὴν τῶν ψυχικῶν καὶ φυσικῶν ἐμπνεύσεων πρὸς δημιουργίαν ἀριστουργημάτων;

Δυστυχῶς, ἀλλὰ ἀληθῶς, ὀλίγοι αὐτοὶ εἶνε αἱ ἐξέχουσαι φυσιογνωμίαι καὶ ἀσφαλῶς τὸ μέλλον τοῦ κ. Ρωμάνου ἐκεῖ θὰ φθάσῃ.

Ὅλον τὸ ἔργον του ἐποίησεν εἰς Χανιά καὶ Ἡράκλειον, τρεῖς μόνον ἔκαμε εἰς Ἀθήνας τὰ τὰ «γυμνά» «ὁ Ἀττικὸς οὐρανός», ἡ ἐπιρραία τοῦ περιβάλλοντος, αἱ ψυχολογικαὶ συνθήκαι τοῦ ἀτόμου του ἦταν εὐμενεῖς ὥστε νὰ ἀφήσῃ νὰ φανῇ τελείως ἄξιος ἐπιδεκτικότητος τῆς μεγάλῃς Ἑλληνικῆς τέχνης τῆς αὔριον.

Ναὶ αἱ ὕδατογραφίαι τοῦ κ. Ρωμά-

νου εἶνε πολὺ δυνατοὶ, ἃς εἶνε δυστυχῶς πολὺ μικραὶ. Τοῦ εὐχόμαι εἰς τὴν 3ην ἐκδόσιν του νὰ μᾶς ἀφήσῃ νὰ τὸν δοῦμε πρὸς ψυχολογημένον εἰς ἔργον μεγαλότερον (μᾶλλον μεγάλο) καὶ μὲ ὑποθέσεις καθὼς εἶνε περίπου ἡ «Ἐλπίδα» μὲ ὑποθέσιν τέχνης εἰς μέγεθος.

Τὸ μέγεθος, τὰ πλαίσια, καὶ ἡ τοποθέτησις παίζουν τόσον ρόλον ὅσον τὸ τυγάνι εἰς τὴν κρεβατοκάμαρην, τὸ λέγει δὲ τοῦτο διότι εἰς τὸν πίνακα «Ξιμέρωμα εἰς τὸ λιάνι τῶν Χανίων» εἶνε ἓνα πλαίσιον, σὲν τηγνί εἰς τὴν κρεβατοκάμαραν.

Ἀσφαλῶς ὁ ἴδιος ὁ ποιητὴς δὲν γνωρίζει πολλὰ τοῦ ἔργου ἀπὸ ἀπόψεως ψυχολογίας καὶ ἐπιδράσεως τοῦ θεατοῦ διότι ἀσφαλῶς δὲν θὰ τὰ ἀδικοῦσε μὲ τὴν σημερινὴν τοποθέσιν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ἐκθέσεως.

Φαίνεται δὲ ὅτι αἱ πίνακες ὁ «Σοφὸς καὶ ὁ Κόκορας» εἶνε τελείως ἀλόγως κεισθευῖς ἐνὸς τοῦ ἰδίου ποιητοῦ, καὶ ὁμοῦς ὁ Κόκορας πρέπει νὰ λείψῃ.

Μὲ τὸν πίνακα «Ξιμέρωμα εἰς τὸ λιάνι τῶν Χανίων» μοιρεῖ νὰ χάσῃ κανεὶς διὰ παντὸς τὴν ψυχικὴν του εὐδιαθεσίαν εὐρισκόμενος μακρὰν τῶν Χανίων καὶ βλέπων τοῦτον ἀπὸ τῆς ἡμέρας. Εἶνε μία ἐκτακτὸς σύλληψις τοῦ τοπείου τοῦτου τῆς Κρήτης ἀπολύτως φυσικοῦ εἰς εὐμενὴ καιροσκοπικὴν καὶ φυσιολογικὴν ἐποχὴν, καθὼς καὶ εἰς τὸν ποιητὴν.

Ἀλλὰ ὁ πίναξ οὗτος εἶνε πολὺ ἀδικοημένος μὰ πάρα πολὺ. ἡ θέσις οὗτου τοῦ πίνακος εἶνε ἀριζωῶς εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ κ. Δημάχου Χανίων, ἀνοίγοντας τὴν Παλκονόπορτα βλέπεις ἀκριβέστατα τὸ τοπίον ἐκ τοῦ φυσικοῦ (διότι ἀπὸ κεῖ φαίνεται πολὺ καλὰ) καὶ τὸ τεχνικὸ θὰ γίνεταί σύγχισις ποῖον θὰ εἶνε τὸ φυσικόν.

Δέν τὸ πιστεύεται; Δοκιμάσεται.

Α. ΜΑΛΜΟ

ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΟΥ ΑΛΗΤΗ

Τὸ τελευταῖο σφύριγμα τοῦ βαποριοῦ, ποῦταν ἀραξοβολημένο στὸ πλατὺ λιμάνι τῆς πόλης εἰδοποιῖσε τοὺς πολυάσχολους πελάτες τὴν ὥρα τῆς ἀναχώρησης.

Γιὰ μιὰ στιγμή ἡ προκουαῖα ζώηρεψε. βήματα πολλάκουστηκάν καὶ μιὰ μάζα ἀνθρώπων κύλησε πρὸς τὴ σκάλα πού σύνδεε τὸ λιμάνι μὲ τὴν πόλιν του, σινεπερόνωντας καθ' ἑαυτὰ πού ἀντίσκοβε στήν ὁρμὴ τῆς.

Στρυμωγμένο, μέσα στὸ πλῆθος ὁ ἀλήτης ἀνέβηκε τὰ σκαλὶ καὶ πάτησε μὲ φοβισμένο βῆμα στὸ καράβι. Σὲ μιὰ στιγμή στιγμή στάθηκε ἀμφίβολος καὶ ἔκανε νὰ γυρίσῃ ξανὰ στὴ σκάλα μὰ συνεπάρθηκε ἀπὸ τοὺς βιαστικούς καὶ κίλισε μέσα στὸ δαιμονισμένο θόρυβο τοῦ ἀποπλου..... Τὸ καράβι κύλησε ἀργὰ παλαζόντας τὰ νερά· ἔκανε ἕνα ἐλιγμὸ σὰν νὰ ἤθελε νὰ δείξῃ τὸ μεγαλόπρεπο ὄγκο του καὶ ὕστερα κατευθύνθηκε σὴν μποῦκατον λιμένα. . . . Ὁ ἀλήτης γεμμένος πάνω στὰ σιδερένια κάγκελα τοῦ κατεστρώματος κυτοῖσε νοσταλγικά. Ἀντίκρου τὰ φῶτα τῆς παραλίας λαμποκοποῦσαν· αὐτοκίνητα ἀνέβαιναν καὶ κατέβαιναν· ὁ κόσμος ἔτρεχε σ' ὅλες τῆς διευθύνσεις καὶ γύρω ἡ κραυγὴ τῶν ἐφημεριδοπωλῶν καὶ μικροπωλητῶν ἀναπάλλονται ἑξαλλες δημιουργώντας πανδαιμόνιο ζωϊκῆς κίνησης. Πιο κάτω ἡ βιτρίνες τῶν καταστημάτων λαμποκοποῦσαν καὶ αὐτὲς μὲ δανδελωτὰ πολύφωτα καὶ ὕστερα ὅσο τὸ καράβι ἀπομακρύνονταν, τὰ φῶτα ἀνέβαιναν ἀμφιθεατρικά πάνω στοὺς δρόμους καὶ στὰ σπιτία μέχρι πού ὁ πολυκατοικημένος ἐκεῖνος βράχος τῆς πόλης ἔλαβε μορφὴ μιᾶς ἀπέραντης κλιτείας βουνοῦ κατεσπαρμένης ἀπὸ ψηφιδωτὰ, μιᾶς ἀνονείρευτης φωτοφυτείας.

... Τὸ καράβι ἔτρεχε στὸ πλατὺ πέλαγο τώρα

ἀφίνοντας πίσω του μιὰ μεγάλη ἀφροσειρά. Ὁ ἀλήτης συνέπαρμένος στὸ θέαμα ἔριχνε θλιβερά τὰ μάτια στὸ μακρινὸ ἀντίκρου φῶς καὶ μιὰ παλὴ ἀνάμνηση δεινρόφερνε στοῦ μνημονικοῦ του ἡ ζάλη ἐμπνευσμένη ἀπ' τὴν ἀνκρὺ θωριά καὶ μέσα ἀπ' τὰ ὕψηστα τοῦ μακρινοῦ κοιμισμένου, παρελθόντος του. . . .

᾽Ω! Πόσος χρόνος πέρασε; Πότε εἶχε ἔρδη καὶ πῶς; . . . Τώρα θυμᾶται ἔκπλη—καλά.

Ναί! Τότε ἔτσι ἀκριβῶς ἦταν τὸ καράβι

ἔτρεχε γιὰ τὴν πόλιν τότε· ἀντικρὺ τὸ ἀμφιθεατρικὸ σινεπλεγμα τοῦ φωτὸς τρεμάσβυνος θαλάσσης ὁ ἐνῶ μιὰ φωτεινὴ καταχνιά, σὰν ἀσημόσκονη περιεβαλε αἰγλικά τὸ εἶναι του. . . .

... ᾽Ω! πόσες δάφνες τὸν περιέμεναν ἐκεῖ κάτω! . . . Μόνον αὐτοὶ πού ξεκινᾶν μὲ τὴν ἐλπίδα καὶ μὲ τὰ πιδ ὥραια ὄνειρα προσεχούς, μὰ ἐξασφαλισμένης, ἐπιτυχίας, μπορεῖ νὰ τῆς νοιώσουν... Τὸ καράβι προχωρεῖ καὶ ἡ μεγάλῃ εὐτυχία τῷ ἀντίκρυσμα τῆς πόλης τοῦ μέλλοντός του τὸν κάνει νὰ θυμηθῇ καὶ τὸ μικρὸ καὶ ἀσημὸ χωριὸ του· οὐ μόνον... γὰρ τὸ ἄφισ... ἀληθινά! τὶ ὥραια πού εἶναι νὰ θυμᾶται κανεὶς τοὺς δικούς του στὴν ὥρα τῆς εὐτυχίας του... Βγάζει ἀπ' τὸ κομφοραμέ-

νο σακάκι του τὸ καρνέ καὶ χαράζει λίγες λέξεις: Ἀγαπημένη μου! Σοῦ γράφω πάνω στὸ καράβι ἀκόμη. . . ἀντίκρου ἡ μεγάλη πόλιν λαμποκοπᾷ ἀπὸ φῶτα καὶ χαρὰ σὰν νὰ ἀνοίγῃ εὐτυχησμένη τὴν ἀγκαλιά της γιὰ νὰ δαχθῇ τὸ μελλοντικὸ ἀστέρι πού θὰ τὴν δοξάσῃ στὶς ἐξέχουσες χώρες. Σὲ φιλῶ χίλιες φορές. . . .

Κλεῖ τὸ καρνέ καὶ χαμογελᾷ πονηρεμένα σὰν νὰ θέλῃ νὰ πῇ: Βλέπεις; δὲν σὲ ξεχνῶ ποτὲ ἀγαπημένη μου.

... Νομίζει πῶς βλέπει κάποια διαμαρτυρία πάνω σ' ἕνα μικρὸ χαριτωμένο προσωπάκι καὶ τότε λέει θλιμμένα «Ἄ! . . . θυμῶνεις; . . . τὸ ξέρω σὲ πρόσβαλα μὲ τὸν ἄθλιο χαρακτήρα

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΤΟΤΕ Σ' ΑΓΑΠΗΣΑ

Μὲ τοῦ βραδυοῦ τὸ ἥσυχον καὶ
[νοτερό ἀγέρι
ποῦ οἱ ὀργωμένοι οἱ ἄγροί βα-
[ρεῖα μοσχοβολοῦσαν,
στὴ ράχῃ αὐτῇ ἀνεβαίναμε πια-
[σμένοι ἀπ' τὸ χέρι
καὶ στὰ λειβάδια παρ' ἐκεῖ οἱ
[γεῦλλοι τραγουδοῦσαν.

— — —

Εἶχες τὰ μάτια σου ψηλά, μάτια
[γιὰ περιστέρια,
σὰν προσευχὴ σιωπηλὴ εἰς οὐτ'
[ρανοῦ τ' ἀστέρια.

— — —

Κι' ἐγὼ πού ἐκατάλαβα, ὅτι δὲν
[μ' ἐξηγοῦσες
παραπολὺ σ' ἀγάπησα γιὰτὶ εἶσι-
[ωποῦσες

STECCHETTI

μου, γιατί σου δείχνεται τόσο επιπόλαιος ἄφ' ὧς τόσες φάρες τοῦ ἔδειξες τὴν λίστη σου αὐτὸς θέλει νὰ σοῦ δείχνῃ, καθὼς τόσο, τὴ μεγάλη λατρεία του σὰν νὰ σὲ ἔχει παρανοήσει.... σὰ νὰ σοῦ λέει ἄκουσε «ἐγὼ σὲ λατρεύω τόσο! ἐσὺ δὲν μὲ ἀγαπᾷς» τὸ ξέρω σὲ προσέβαλα ἀγαπημένη μου, λυπήσου τὴ καρδιὰ αὐτὴ ποὺ ἀπ' τὸ πόνο της σὲ κάνει νὰ θυμῶνῃς...

... Ἡ κόρη χαμογελᾷ καὶ τὸν ἀγκαλιᾶζει τὴν νοιώθει τόσο σιμάτου! βλέπει τ' ἀμυγδαλωτά μάτια της νὰ τὸν κυττάζουν βουβὰ εὐτυχισμένα σὰ νὰ τοῦ λέν: πήγαινε στὸ καλὸ καὶ... μείζ' ἂν σὲ περιμένουμε ὥσπου νὰ ξαναγαυρίσῃς... πλοῦσιος κι' εὐτ' ὅτε νῆς μένος καὶ τότε σιμά σου θὰ σβύσουν...

... «Ἐλα πρὶν οἱ περιστάσεις σὲ κάνουν ἡθικὸ συντρόφιμα...

... Τὶ ὥμορφες ὥρες! Πέρασαν μὰ εἶναι ἀξὲς χάστες στὸ νοῦ!

Τώρα... πάνω στὸ καράβι πρὸς τὴ δόξα! Σηκώνεται καὶ πρόχωρεῖ στὴ καμπίνα ὁ καμαρότος τὸν ὑποδέχεται μὲ χαμόγελο καὶ λέει ὀλγηνικά: θέλεται νὰ σᾶς ὀδηγήσω στὸν ἀριθμὸ σας;

— Ὅχι παιδί μου, εὐχαριστῶ... ξέρω μόνος μου... Προχωρεῖ καὶ ἀντὶ νὰ κοιταχθῇ βγάζει τὸ κληδάκι καὶ ἀνοίγει τὴν βαλίτσα του ρίχνει μὲ ἀπληστία τοβλεμμα στὸ περιεχόμενόν της καὶ τὸ καρφώνει μὲ λατρεία πάνω σὲ μιὰ δέσμη χαρτιῶν. Τὰ κυττάζει τὰ κυττάζει καὶ χαμογελᾷ εὐχαριστημένος... Ὡ! τὸ μικρὸ ἐκεῖνο δέμα τῶν χαρτιῶν καὶ τί δὲν κλεῖ μέσα του; πόσες ἐλπίδες, πόσα ὄνειρα!... Εἶναι τὰ χειρόγραφα τῶν, εἶναι τὸ πνεῦμα του ἐκεῖ μέσα μαζομένο, εἶναι τὸ πρῶτο του ὁρμάνζο, ποὺ τόσο πολὺ παινεύτηκε ἀπ' τοὺς διανομοὺς τῆς χώρας του...

Ξανακλεῖ τὴ βαλίτσα καὶ σκέπτεται τί θὰ κάνει σὰν κατέβῃ στὴ πόλιν... Ἀ! ναί! πρῶτα θὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς μεγάλους κριτικούς, ὕστερα θὰ βρῇ τὸ διευθυντὴ τῆς μεγάλης πρῶ-

τῆς ἐφημερίδος καὶ... τότε ἴσως νὰ τὸ πουλήσῃ καὶ νὰ προληφθῇ ἐπιφυλλιδιογράφος ἢ... θὰ τὸ πουλήσῃ σὲ βιβλιοπωλεῖον... Μὰ καλύτερα θὰ εἶνε ἐφημερίδα γιατί πρῶτα πρῶτα θὰ διαβαστῇ ἀπ' ὅλον τὸ κόσμον, ὕστερα... ἀποχτᾷ καὶ ὄνομα. Κατόληξε στὴν τελευταία σκέψη καὶ ξαναβγήκε στὸ κατάστρωμα... Ὡ ἦταν θαῦμα τώρα! τὸ καράβι εἶχε πλησιάζει ἀρκεῖα... καὶ ἀντικρὺ ἡ μεγάλη πόλιν φαίνονταν κατακάθαρα πιά... Μὰ τί μεγάλη ποὺ εἶναι! δρόμοι, ἴσ' ἢ, ἀπέραντοι, φωταγωμένοι κόσμος τόσος πολλός...

... Τὸ καράβι πλησιάζει: σὲ λίγο κόβει τὴν ταχύτητά του, μπένει στὸ λιμάνι, ρίχνει ἄγκυρα καὶ... νὰ κατεβάζουν τὴ σκάλα καὶ τὸ ἐνώνουν μὲ τὴν ξηρά...

Ὁ κόσμος ἀνεβοκατεβαίνει. Μέσα στὸ θόρυβο βοηθούμενος ἀπὸ τοὺς καμινώτους, βγαίνει στὴ ξηρὰ μπαίνει σ' ἓνα αὐτοκίνητο καὶ δίνει τὴ διεύθυνσι ἐνὸς ξενοδοχείου...

... Σὲ λίγο, πάνω ἀπ' τὸ φηλὸ πικάθρο, θαυμάζει τὰ γύρω. Μὰ εἶναι τόσο κουρασμένος πέφτει νὰ κοιμηθῇ, τὸν πύρει ὁ ὕπνος; ἀέσως... τὸ πρῶτ' ἔχει τὴν πρώτη του ἐπισκεψὴ στὰ γραφεῖα τῶν ἐφημερίδων. Οἱ ὑπάλληλοι τὸν κυττάζουν παρὰ ξένα οἱ διευθυνταὶ χαμογελοῦν ἓνας μάλιστα λέει «κίττοξε παιδί μου κάτι πὸ θετικὸ καὶ ἀφίση τοὺς ρομαντισμοὺς»...

... Νοιώθει νὰ τὸν σφάζουν καὶ δυὸ καυτερά δάκρυα κυλοῦν στὰ μαγουλά του...

Εἶναι μόνος σὲ μιὰ μεγάλη πόλιν—χωρὶς

προστάτη. Τὰ ὄνειρά του κατακυλοῦν ἓνα ἓνα μὲ τὴν εὐκολία ποὺ πρωτοπλάστηκαν καὶ... ὀλα ξεχνῶνται πρὸς τὸ μεγάλο πρόβλημα τῆς ζωῆς...

Πόσος καιρὸς περῆσε!... Τὶ δυστυχίες ἐνοιωσε στὸ μεγάλο διάστημα τῆς ἀκούσιου

παραμονῆς του; . . . "Ἦθελε νὰ ξαναγυρνοῦσε, σὲ μικρὸ χωριὸ; νὰ ξαναδῇ τὴν ἀγαπημένην του! . . . μὰ πῶς νὰ γυρίσῃ; ἔτσι ἀλήτης καθὼς κατάντησε; Κι' ἀπ' τὴν ἄλλη μερίαν μὲ τί..

"Ἀχ ναὶ αὐτὰ τὰ χεῖματα!

Δυὸ δάκρυα κατερεὰ κυλοῦν στὰ μαγουλά του καί. . . μιὰ εἰκόνα συντριμνίων προβάλει στὴ θολωμένα μάτια του, ποῦ ἀπὸ μέσα τους, μιὰ θλιμμένη μορφή . . . μιας ἀγαπημένης ὑπαρξῆς, ξεπροβάλλει κυττώντας τὸν θλιβερὰ ἔτσι σὰν νὰ τοῦ λέει: "Ἐλα πρὶν ἢ συνθῆκες σὲ κά-
νουν ἡθικὸ συντρίμι . . . ἔλα τί καρτερεῖς; νύ, τό καράβι σὲ περιμένει, . . .

. . . Προχωρεῖ φοβισμένος . . . πατεῖ στὴ σκάλα τῆς λευτεριάς του . . . μα . . . μετανοῶναι . . . Ποῦ θὰ πάει χωρὶς εἰσιτήριο; Τί ταπεινώσεις τὸν περιμένουν; ποιοὶ ἐξευτελισμοί; Κάνει νὰ γυρίσῃ πίσω μὰ σπρώχνεται ἀπὸ τὸ πλῆθος . . . Τό καράβι ξεκινᾷ . . . φεύγει . . . φεύγει μακριὰ . . .

"Ὁ ἀλήτης κινήθηκε! . . . Θεὲ μου τί παρά-
ξενο ὄνειρο! . . .

—Τὸ εἰσηγηριὸ σας κύριε! ἀκούστηκε μιὰ χο-
τρή φωνή. γύρισε καὶ κύταξε χαμένος. . . ἔβα-
λε ἀσυναίσθητα τὸ χέρι στὴν τσέπη μὰ κείνο
ἀπόμεινε ἄτονο. "Ὁ ἐλεγκτὴς χαμογέλασε σαρκασ-
τικά.

—"Ἔτσι λοιπὸν φιλαρῆκο τσάμπα ιουῦθες νὰ
ταξιδεψῇς;

—Ὅρίστε τώρα ἀπάνω! . . .

"Ὁ ἀλήτης κυτιόσε χαμένος! ὁ ἐλεγκτὴς
φρίαξε καὶ δραζωντὰς τὸν ἀπ' τὸ σακάκι;

—"Ἐλα καὶ ἄστον χάσα! . . .

Στεκόταν ἀπολιθωμένος ὁ κόσμος μυρίστη-
κε ἐπισόδειο καὶ συνάχτικε γύρω κραυγάζοντας
ἀποδοκιμαστικά. Ἡ κυρία ἔβαλε τὰ φασα-
μαὶν καὶ χαχάνισαν ὁ ἐλεγκτὴς ξαναφώναξε ἀ-
πειλητικά!

—Θὰ ρθῇς ἢ ὄχι;

"Ἐνα θλιβερὸ χαμόγελο ἦταν ἡ ἀπάντησις
καὶ μερικὰ ξηρὰ βήματα! . . .

"Ἀπ' τὴ σειρά: «Λησμονισμένες ζωές»

ΔΗΜΟΣ ΠΟΛΙΟΡΚΗΤΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Η ΦΥΜΑΤΙΩΣΙΣ ΑΠΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ & ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΑΠΟΨΕΩΣ

ΙΑΤΡΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΑΓΑΔΑΚΗ
ΔΙΔΑΚΤΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠ. ΠΑΔΟΥΗΣ

"Ἡ ἱστορία τῆς φυματιώσεως εἶναι
αρχαιοτάτη ἴσως ἐνεφανίσθη μὲ αὐτὸν
αὐτὸν τὸν ἀνθρώπου συνοδεύουσα αὐτὸν
εἰς ὅλα του τὰ βήματα ἔτοιμος νὰ τοῦ ἀ-

νακόψῃ τὸν δρόμον τῆς ζωῆς.

Εἰς τὸν γέροντα Ἰπποκράτην ἡ φυμα-
τίωσις ἦτο γνωστὴ. Ἐφαντάζετο ὁμως
ὅτι αὐτὴ συνιντᾷτο εἰς τὴν διαπύρην.

Ἐκεῖνος ὁμως ὁ ὁποῖος διεκδικεῖ τὸν
τίτλον τοῦ πρώτου περιγράψαντος τὴν
φυματίωσιν εἶναι ὁ ἐκ φυματιώσεως ἀπο-
θανὼν εἰς ἡλικίαν 24 ἐτῶ περιφημος
Λένεξ.

Τοῦτον ἠκολούθησαν ὁ Βιλεμὶν τοῦ
Στραοβούργου καὶ ὁ Ἀρμάνι τῆς Νεα-
πόλεως οἵτινες χωριστὰ καθ' ὁρθωσαν συ-
ντοχρόνως νὰ ἀναπαράγῃουν περαμμα-
τικῶς ἐπὶ ζώων τὴν φυματίωσιν καὶ τέλος
περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ὁ
γερμανὸς Ροβέρτος Κώχ ἐπιβεβαίει τὴν
μεταδοτικότητα τῆς νόσου διὰ τῆς ἀνα-
καλύψεως τοῦ μι ροοργανισμοῦ τῆς ὁ-
τις ἔκτοτε πρὸς τιμὴν τοῦ ἀκούει εἰς τὸ
ὄνομα Βάκιλλος τοῦ Κώχ.

Τὴν ἀντικλίψιν τοῦ μεγάλου αὐτοῦ
γερμανοῦ ἐπιστήμονος ἐδέχθη οὐμπας ὁ
ἐπιστημονικὸς κόσμος μὲ ἐνθουσιασμόν
δίδει διὰ τῆς ἀνακαλύψεως αὐτῆς ἦν ἰγέτο
μιά νέα ὁδὸς πρὸς ἐξουδετέρωσιν τοῦ ἀ-
παισίου αὐτοῦ τῆς εὐημερίας μας δολο-
φόνου, ὁδὸς ἡ ὁποία ἀπεδείχθη ἐκ τῶν
υστέρων δύσβατος καὶ πλήρης τριβόλων.
Νὰ διατί; Ὁ δημιουργὸς τοῦ σύμπαντος
αὐτὸν τὸν ὁποῖον ἐνθυμούμεθα μόνον
ἐν κινδύνῳ διωρῆσας εἰς τὸ ἀνθρώπου
τὸν ἀπαίσιον αὐτὸν ἐχθρὸν δ.α. νὰ τοῦ;
ὑπενθυμίζει ὅτι ἔστιν δίκης ὀφθαλμὸς ἐ-
θεώρησε κλιδὸν τὰ προστατεύει τὸν ἐχ-
θρὸν αὐτὸν ἀπὸ τὰ βέλη τοῦ ἀνθρώπου
περιβάλλον αὐτὸν διὰ ἐνὸς ἀδιαπεράστου
εἰς τὰ μικροβιοκτόνα φάρμακα μανδύου.
Εἰς τὸ σημεῖον λοιπὸν αὐτὸ προσέκρου-
σε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ προσκρούῃ ἡ ἀν-
θρώπινη δύναμις ἣτις ἀγωνίζεται ἀπε-
γνωσμένως νὰ σώσῃ ἑαυτὴν ἀπὸ τὴν ἀ-
παισίαν ἀνθρωποκτόνον αὐτὴν νόσον ἐκ
τῆς ὁποίας ἑκατομμύρια ἀποθνήσκουν
ἐτησίως καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἐπιστήμη δυστυ-
χῶς εἶνε ἀνίκανος νὰ ἀνακόψῃ τὴν πο-
ρείαν.
(Ἀκολουθεῖ)

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

... «Ο Γιώργος, ένας φτωχός νέος, αφού ξόδεψε όσα χρήματα τ'έδρισαν οι γονεioί του, σπουδάζοντας μουσική, τραβήχτηκε στο έρημικό σπιτάκι του χωριού του. Κάποιο άπογευμα, έκτελώντας κάποιο κομμάτι του Βάγνερ γνώρισε μέσα σ' ένα γκρουέ από νέους και νέες, την ώρατα άρχοντοπούλα Δώρα.. Οι δυο νέοι, στο αντίκρισμά τους, νοιώθουν την πρώτη συγκίνηση κάποιου αλλόκοτου συναισθήματος, που τους κρατά σε σκέψεις... Την άλλη μέρα ο Γιώργος, βγαίνοντας στην έξοχή, συνάντησε κάποιο φοιτητή φίλο του, τόν Νίκο, ο οποίος νοιώθοντας καλά την ψυχολογική κατάσταση του Γιώργου θέλησε να τόν ξεμακρύνει... από τόν όνειροπόλο χαρακτήρα του...»

(συνέχεια απ' τὸ προηγούμενο...)

—Μιά πορτίτσα σου ρίχνη την αντί-
λιάδα της πραγματικότητας νοιώθη; την
πικρή απογοήτευση; βλέπεις τὸ όνειρό
σου νά σβυθν, νά χάνονται καί συμφωνᾷς
μαζύ μου. Μά μήν χάνης καιρό· ή ζωή
είναι δικιά μας άκόμη. ένῳ σ' αὐτούς εί-
ναι χαμένη γιά πάντα. Μά βλέπω σ' ἔρι-
ξα σέ μεγάλες σκέψεις! Τί ἔπαθε;... Ἐ
λα τώρα ἄς ἀφίσουμε αὐτά καί πᾶμε νά
γελάσουμε σέ βάρος τους!...

Προχώρησαν σκεπτικοί· ὁ Γιώργος κα-
λημέρισε τήν παρέα· τούς καλημέρισαν
κι' αὐτοί· μόνο ή δεσποσύνη Δώρα δέν
μίλησε, παρὰ κοκκινοβολησμένη στό άν-
τίκρουσμά τους, ἔστρεψε τὸ βλέμμα στους
άλλους αδιάφορο. Σέ μιὰ στιγμή ὁ Γιώρ-
γος ἔβγαλε τὸ μαντηλάκι καί τρεμάμενη,
ἀπό συγκίνηση, φωνή εἶπε δειλά:—Νά
μέ συγχωρεῖτε· μά νομίζω, σέ κάποιον ἄ-
νήκει τὸ μαντηλάκι αὐτό· τ βρήκα μέσα
στό σπῖτι μου καί φανιάζομαι κ ποιου
ἀπό σᾶς θά ἔλεγε· ὁ ιδιοκτήτης· του ἄς
τὸ παραλάβει παρακαλῶ... Ἐτρεξε καί τὸ
πῆρε ὁ κύριος· Ἄλκης καί σάν διάβασε τὸ
μονόγραμμα =Αὐτό ἀνήκει στήν δεσποι-
νίδα Δώρα, ἄν δέν ἀπατώμαι· Δεσποινίς
ιδού!— εἶτε μέ κολλιμάν στρεφόμενος

στήν Δώρα, ή ὁποία ἀποκρίθηκε ἀμέσως.

—Δυστο ὡς τὸ μαντηλάκι δέν ἀνή-
κει σέ μέ κύριε Ἄλκη· ἐπιστρέψατέ το
στόν δικαιοῦχον τῆς εὐρέσεώς του, ἀπο-
κρίθηκε ψυχρά.

—Νά μέ συγχωρεῖτε ἄνσᾶς ἐνό-
χλησα, εἶπε κατάχλωμος ὁ Γιώρ-
γος, λές καί τόν χτύπησε κεραυνός. στήν
ψυχρή ἀπάντηση, καί ή πνοή του ἔγινε
πύ βιαστικιά, ένῳ ή καρδιά του χτύπησε
δυνατά.

Ἐστρεψε καί τόν κύτιαξε· ή ψυχολο-
γική κατάσταση τοῦ νέου καί ή εὐγενι-
κιά ἀπάντηση τοῦ νέου τήν τ ὅμαξε καί
νοιώθοντας βαθειά τὸ πικρό λόγια της,
στήριξε τὸ βλέμμα της ἐκτετυκνέ στό νέ-
ο, σά νά ζητοῦσε συγνώμην, σάν νά ἤθε-
λε νά πῇ κάτι, νά δικαιολογηθῇ. Μά δέν
μπόρεσε νά μιλήσῃ καί ή φωνή της τνίγη
κε μέσα σέ ἀπέραντη συγάνη τη ποῦ τήν
πλημύρισε.

Τά γλυκά μαῦρα μάτια της, ἔλαβιν
τώρα γλυκειά φωτεινάδα καί χώθηκαν
διψασμένα μέσα στά όνειροπόλα μάτια
τοῦ νέου ποῦ ὕγραναν νά χύσουν δάκρυα.

Μά, πράγμα παράδοξο! Τὸ βλέμμα της
ἀπόμεινε καρφωμένο, ἀπάνω του ένῳ στά
χείλη της· ἕνα χαριτ μένο χαμόγελο ἄνθι-
σε.

Μά, τί συνέβαινε στις δυο αὐτές ψυ-
χές κι' ἀνελύγωσαν ἔτσι; Γιατί ή κοπέ-
λα τράβηξε μέ πείσμα τὸ βλέμμα καί χα-
μήλωσε τὰ βλέφαρα κοκκινοβολισ ἔνη
καί ὁ Γιώργος γιατί στηρίχτηκε στό μπρά-
τσο τοῦ φίλου του σάν νά μήν μποροῦσε
νά κρατηθῇ στά πόδια του;...

... Εἶναι στιγμές στή ζωή τοῦ ἀνθρώ-
που ποῦ ἔν ἀπὸ βλέμμα του εἶναι ἱκα-
νὸ νά δημιουργήσῃ ἕνα αἰώνιο αἶσθημα
τρυφεροῦ συνδέσμου· γέννημα τοῦ μυσ-

τηρίου τῆς ἀλληλεξέτης.

Μὰ νὰ συναίβηκεται καὶ τὴν αὐτὴν στιγμήν; Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸ νοιώσῃ· μόνο αὐτοὶ μποροῦν νὰ τὸ καταλάβουν, μέσα βαθεῖα στὶς ψυχές των, ποῦ ἦλθαν σὲ κάποια μυστικὴ συνεννόηση.

Ὅπως νὰ εἶναι τὸ πρῶμα ἢ κοπέλλα τώρα ζήτησε τὴν ἀδεια ν' ἀναχωρήσῃ ἀπ' τὴν παρέα, διακαιολογουμένη πὼς ἦταν ὥρα γιὰ πρόγευμα. Σηκώθηκαν ὅλοι καὶ στὸ ὥμορφο τοπεῖο ποῦ πρὶν δροῦσετὶ ζωὴ ἀπόμεινε ἐρημισμένο μέ μόνους τοὺς δυὸ φίλους. Τὸν Νίκο κατὰπληκτο καὶ τὸν Γιώργο βουτηγμένο σ' ἀτέλειωτο ρεμβασμὸ!

Ὡ γλυκὲς στιγμὲς! πόσο ἡ ψυχὴ σὰς νοσταλγῆσε! πόσες φορὲς τὴν ἀπογοητευμένη ὑπαρξὴ μου ρίξατε στὸ ἀπέραντο λιμάνι μιᾶς ἀτέλειωτης εὐτυχίας, ποῦ μάτην ἡ κουρασμένη ψυχὴ μου, ζητοῦσε ἀραξοβόλι στὴν κενὴ πραγματικότητα!..

Ὡ γλυκὸ ὄνειρο! Βάστηξέ με στὴν π' ἀνὴ σου αἰώνια! σφίξε με στὴν φαντασίᾳ σου! καὶ τότε σβύσε τὴν ἀμαρτωλὴ ψυχὴ μου μέσα σὰ γλυκὰ νερὰ τ' ὄνειρου σου.

Ὡ θαυμαστὴ δύναμι μιᾶς ἀχτίνας ματιᾶς στὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4ον

Στὸ δειλινὸ βρῆσκουμε τὸ Γιώργο, οὐδὲν σπῆι του, βουτηγμένο μέσα στὰ χρυσὰ ὄνειρα τῆς πραγματικότητος μιᾶς προσεχούσης εὐτυχίας· ὅχι κούφιας ὄνειροπόλησης στὴν ὁποῖαν πολλὰς φορὲς ἡ ἐλπίδες δια-

ψεύδο·ται, ἀλλὰ μιᾶς πραγματικότητος ποῦ ἀργεῖ ἀλλὰ εἶναι βέβαιη. Εἶναι καθισμένος πλάι σὲ παράθυρο καὶ ἔχει ριγμένα τὰ βλέμματα στ' ἄπειρο, ὄνειρο πόλα. Μὰ τί σκέπτεται καὶ ἡ εὐτυχία διαγράφεται πάνω στὸ χαρούμενο πρόσωπο του;

Μόνον ἐκεῖνοι ποῦ ἔνοιωσαν, μποροῦν νὰ τὸ νοιώσω ν!

Ὡ! πόσες στιγμὲς πέρασε εὐτυχισμένος! Πόσες ὥρες πέρασε μέσα σὲ ἀπέραντη γλύκα; ἠθελενὰ βρεῖσκαται αἰώνιο μέσα στ' ὄνειρο! ἡ ὥρες νὰ εἶναι χρόνος· μὰ αὐτὲς σὰν νὰ νοιώθουν τὴν ἀξία τους γοργοκυλᾶν μονόστιγμες, ὥσπου ἡ μαύρη νύχτα, αἰθέρια, γιόμισε τὴν ψυχὴ του ἓνα γλυκὸ μυστήριο.

Ὡ γλυκεῖα νύχτα! Σὲ σένα βρίσκει ἄσυλο ἡ κουρασμένη, ἀπ' τοῦ φωτός τὴν ἀπάτη, ψυχὴ μου! Πόσα μυστικά κρύβεις; Σὲ πόσες καρδιὲς στάλαξες τὸ μάγεμά σου! Σὲ θέλω αἰώνια νὰ μὲ κρύβεις ἀπ' τὰ βέβηλα μάτια τοῦ κόσμου, μὰ νοιώθεις καὶ σὺ τὴν ἀξία σου καὶ φεύγεις

μακριὰ μου γιὰ νὰ κρατᾷς νοσταλγικά τὴν ἀνάμνησίν σου..

Εἶναι νύχτα· τὸ μαῦρο σκοτάδι, ἀπλωμένο στ' ἀρχονικὸ, τὸ φαντάζει ἔρημο ἀπὸ νοικάριδες. Ἄν ὅμως τὸ περιβάλλον του δείχνεται ἔτσι μέσα του, κάποια ψυχὴ ξαγρυπνᾷ, ριγμένη στὸ ἀδιάκοπο μαρτύριό μιᾶς σκέψης, π' ὄνειροπλέκεται κάτω ἀπ' τὰ φεγγερά ἀστρα. Εἶναι ἡ Δώρα. Γερμένη σὲ παράθυρο, ξακλουθᾷ

ΚΑΙΝΟΥΡΙΑ ΤΑΛΕΝΤΑ

ΘΑΙΜΜΕΝΑ ΒΡΑΔΥΑ

Ἀπόψε! τί βαρεῖα ἡ νύχτα ποῦ
τί μακάβρια ἐρημιά καὶ τί σκο-
τὰ! ^[τὰδια!]
Γιὰ νὰ μὲ πνίξουν ὅλα γύρω μου ^[ζητοῦνε·]
Κι' ὅμως, στὸ δρόμο τὸν ὁλόφω-
το σείνεται, σὰν ἀνθρώποι, κἀνὶ ^[σημάδια.]

Ἄ, ναι! πῶς ἀπ' τὸ τζάμι ἀπόψε ^{τίποτα}
τὸ πᾶν, τ' ἀπειρο ποῦταν σ' ἄλλες ^{]βραδυνὲς ἐχάθη}
μόνο τὸ φᾶσμα τ' ἀπειρου σὰν ^[νὰ πλανιέται φαίνεται]
στὴν κρυερὴ ὠχράδα τοῦ τζαμι-
[οῦ...Θέ μου κακὸ μὴν πάθῃ!..

Ὡ! τραγικὴ σιγὴ, ποῦ μὲ κρα-
τᾷς βουβὸ στὴν ἀγκαλιά σου, ^{]δαγείζοντάς τιν}
μὴν ἐμποδίσῃς μιὰ ψυχὴ φωνὴ ^[τὴ βουβὴ λαλιά σου·]
ἀπ' τ' ἄφωνο τὸ στόμα σου, ἀπ' ^{μόν' ἄφισέ τιν λεύτερη νὰ σβύσῃ}
μόν' ἄφισέ τιν λεύτερη νὰ σβύσῃ ^{κραζόντάς τιν...}

ΔΡΟΣΟΣ ΑΝΙΜΟΣ

νά μένη ξάγρουπνη. Μὰ γιατί τὰ μάτια της ἀνατενίζουν μελαγχολικά στο σκοτάδι, ἀντιφεγγίζοντας κάλοιο μαρτυρικό πόνον ἀγωνιάς; τί ἔχει ἡ ὡραία ἀρχοντοπούλα;

Εἶναι στιγμές πού προσπαθεῖ νά νοιώσῃ τὸν ἑαυτὸ της

Τὸ πρωινό συναπάντημα, μέ τὸν Γιώργο, κάτω στὰ σκιερὰ πλατάνια, ξακλουθεῖ ἀκόμημέζωρηότῃ καίγινομίξει τὴν καρδιά της ἀπὸ παράδοξα συναισθήματα.

Τί ζητᾷ αὐτὸς; πού πάντα φανερόνεται μπροστὰ της; Καὶ αὐτὴ πάλι, γιατί μένει ξάγρουπνη καὶ ἀφιερώνει τίς πιὸ καλλίτερες ὥρες τῆς ἀνάπαυσης, στὸ ὄνειροπόλημα τῆς μορφῆς του;

Εἶναι αὐτὴ ἡ ἀρχοντοπούλα ἡ Δώρα, πού τόσον; εἶχε ρίξει στὴν ἀγωνίᾳ πού τραβάει αὐτὴ τώρα; Εἶναι αὐτὴ ἡ ὡροφυ Δώρα ἡ χθελινὴ ἀμ ριμνη γυναῖκα, πού μέχρι σήμερα ἦτον ἀδιάφορη στὸ κάθε ἐντυπωσιακὸ ἐπὶλεδο τῆς ζωῆς της;

Ναί εἶναι αὐτὴ ἐκεῖ πάνω. Πληρώνει τώρα τὸ φόρο τῆς σκληρότητός της;

Μακρυνὰ μέ τὸ νοῦ ξεδιωγμένον ἀπ' τὸ κόλμο, προσπαθεῖ νά λύσῃ τὸ μυστήριον. πού τὴν περιζώνει ἀσφυκτικὰ ὥρες τώρα!...

Ὡ θαυμαστὲ Θεέ! Σὲ πόσες ψυχῆς στάλαξες τὸ βάλασμα τῆς δυνάμει σου. Καὶ πόσες διαστρεμμένες ἔκαμες ν' ἀρνηθοῦν τὸν πλάνη τους καὶ νά δύνουν στὴ μαγεύτρα ἀγκαλιά σου.

ΤΟ ΣΤΟΧΗΜΑ

Ὁ λοχίας εὐζώνων πού ἦταν ἀρχιφύλακας σὲ κάποιον φυλάκειο τοῦ μετώπου τῆς μικρᾶς Ἀσίας, καθόντα ἕνα ἀπογευματάκι κοντὰ στὸ γραφεῖο του πού τότε φτιάξει ἀπὸ μιὰ κασσελέτα τοῦ πετρελαίου, κι' ἔγραφε. Κεῖνῃ τῇ στιγμῇ μπῆκε ἕνας εὐζώνας κρατῶντας στὰ χέρια του ἕνα ὄμορφο γιτάκι καὶ τὸ χαίδευε. Πῆρῃ ἕνα κάθισμα χωρὶς νά τὸν ἀποσολήσῃ ἀπ' τὸ γράφημα του, καὶ κάθισε. Ὅταν τελείωσε ὁλοχίλις ἔπασαν σὲ διάφορες συζητήσεις, ὅτε ὁ εὐζώνας τοῦ εἶπε:

—Ἐνα τραπέζι θὰ χάσω, ἂν μπορῆς καὶ μοῦ πῆς τ' εἶν' αὐτὸ πού κρατῶ στὰ χέρια μου, κι' ἂν δὲν τὸ βοῖς θὰ τὸ χάσῃς ἐσύ. . . .

—Γάτα. . . . τοῦ εἶπεν ὁ λοχίας χαμογελῶντας.

—Τόχασες τὸ στοίχημα. . . τοῦ ἀπήντησεν ὁ εὐζώνας —Γιατί; Τί διάβολο, στραβὸς εἶμαι! Δὲν τὸ βλέπω πῶς εἰνεγάτα;

—Δὲν εἶνε γάτα. . . . —Καὶ σηκώνας τὴν οὐρὰν του, τοῦ ἔδειξε, τὸ ὀπισθεν τοῦ μέρους λέγοντας συγχρόνως ὁ εὐζώνας: Εἶναι γὰ τὸ εἶναι. . . . Τόχασες τὸ στοίχημα. . . ὀφείλεις ἕνα τραπέζι.

—Πάρτο. . . τοῦ εἶπεν ὁ λοχίας.

—Ποῖδ;

—Τὸ τραπέζι. . . εἶναι δικό μου. . . (δείχνοντας τὸ γραφεῖο του.)

ΠΙΝΝΕΛΙΕΣ

Τὸ καλοκαιράκι μπῆκε σιγὰ σιγὰ καὶ χωρὶς νά τὸ καταλάβωμε.

—Πολλοὶ τῶν συμπολιτῶν μας πε ιεβλήθησαν τῆς θερινῆς σαντακροῦτες ἀλλὰ καὶ οἱ περισσότεροι εἶναι ἀκόμη μέ τὰ χειμωνιάτικα τῶν.

—Αὐτοὶ οἱ κακόμοιροι τοιτσιρίζονται σὺν τὰ ψάδια μέσα στὸ τηγάνι χωρὶς νά διαμαρτυρῶνται γιὰ τὸ ἀνυπόφορον αὐτὸ καβούρντισμά των.

—Τὰ θεατράκια μας—οἱ κινηματογράφοι μας θέλαμε νά ποῦμε—τὲργάζονται μέχρι τῆς στιγμῆς τοῦλάχιστο καλοῦταικα.

—Μετὰ μάλιστα τὴν συγχώνευσιν ἢ τὸν συνεταιρισμὸν, ὅπως θέλετε πέτετο Σπαγδαῖον—Κοιτοφάκη καὶ Ἀντωνίου—Γιαννακίου ὑπάρχει ἡ ἐλπίδα νά ἀπολαύσωμε καὶ μερικά καλοῦταικα ἔργα.

—Τὸ καφφενεῖον πού βρίσκεται μέσα στὸ Δημοτικὸν Κῆπο παρόλον ὅτι πολλὰς φορὰς βγήκε στὴν δημοπρασίαν δὲν βρέθηκε κανεὶς ἐνοικιαστής.

—Καὶ ἔτσι τὰ παγκάκια ἔμειναν στὴν ἀποκλειστικὴ ἐκμετάλλευσιν τῶν ἐρωτευμένων νουφερῶν ἅμα καὶ σκληρῶν καὶ ἀρτηριοσκληρομένων ὑπέρ-ξων.

—Ὁ δὲ Κῆπος μέ τὰ παχύσκηνα δενδράκια του τὸ μοναδικὸ ἐντευκτήριον, στὸ ὁποῖον ἰδιαίτερα προτίμησι τρέφει ἕνας ἐρωτιδεὺς συνάδελφος, φημιζόμενος γιὰ τίς κατακνήσεις του.

—Ἡ παραλία καθε βραδύνι γεμάτη ἀπὸ κόσμον εἰς οὐ καὶ ἡ χρυσὴ δουλιὰς τῶν παραλιακῶν νέν-τρων.

—Στὰ ὁποῖα μπορεῖ κανεὶς νά καθήσῃ γὰ περάσῃ τὴ βραδειὰ του, νά κορτάρῃ, νά ἐπιδιχθῇ, νά περάσῃ γιὰ πλοῦσιος ἐπιχειρημασίας, γιὰ κοσμοκὸς οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ γιὰ . . . περιζήτητος γαμβρός.

—Ἀδιάφορον εἰναι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἐκεῖ καθημένους ἐννοοῦν νά καθήσουν στὴ πιὸ καλὴ θέσιν καὶ νά περάσουν τὴν ὥραν τους μέ . . . ἕνα καὶ μόνο ποτήρι οὔζου μέ μπολικὸν μεζέδες.

—Ἡ δημοσιογραφικὴ φαγοῦρα τῆς μέρες αὐτῆς ἦτο στὸς δόξας της, ἀπὸ τῆς στήλης τῶν ἐφημερίδων.

—Ἄν ἡ φαγοῦρα αὐτὴ πιάσει καὶ τοὺς ἀτυχεῖς ἀναγνώστας των τότε . . γράφε ἀλλοίμωον.

—Θὰ λυσάξῃ ὅλος ὁ κόσμος—ὅλος ὁ κόσμος φτωχοὶ καὶ πλούσιοι ἂν δὲν διαβάσουν δύο καὶ τρεῖς ἐφημερίδες δὲν ἡσυχάζουν—καὶ θὰ φῇ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μας.

—Πάντως καὶ αὐτὸ νά μὴ γίνῃ κάτι θὰ γίνῃ. Θὰ φῇ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μας ἕνεκα ἢ Πείνας, ἢ ὁποῖα τώρα τώρα μᾶς ἔχει γίνῃ στενὸς κορσὸς.

ΤΟ "ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ,"

Ούτε ξέρω πού πήγαν ύστερα απ' τὴ λόγια μου· μὲ καὶ γὰρ ὅρθεθα ξαφνικὰ μέσα σ' ἕνα ποτάμι. Πέ-
ρασε λίγη ὥρα καὶ τὸ νερό ἀρχισε νὰ παχύνῃ τότε σ' ἐν εἶδα πὺς κανεῖς δὲ με παραφυλοῦσε γένηκα στὴν δόθην όταν ἔξαφνα νύσου μπροστά μου ἕνας

οὔτε ξέρω τοῦ πηγαν

Ούτε ξέρω ποῦ πῆγαν

ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ

ΣΕ ΣΕΝΑ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΕΣΑΙ ΜΑΚΡΥΑ !

"Αφισε με σκιά νά κοιμηθῶ κατκρημένη σκιά! Φύγε! Καί δὸς μου τὰ χρόνια τὰ παλῆα ποῦ μοῦ κλεψες. Δόσε μ' οὖ, τίς ὠμορφες στιγμές ποῦ κατρακυλοῦσαν στὰ φτερουγίσματα τῆς νιότης μ' οὐ!

Μὲ ἐκουτοσχοτέριασες, μὲ σύντριψες, μοῦ πῆρες, ὅτι καλὸ κι' ἂν εἶχα, κι' ἀκόμα στέκεις καί

εἰς βολας. .. Μὲ τ' κέρατ' του ὅπως ἦταν μπόρ-
γες νὰ μείνης σὶν τὸν ἔθλεσε.....

—Ποῦ πᾶς; μοῦ φώναξε ἄγρια.

—Ν ! πᾶγωσε τὸ νερό καὶ ὀγγίκα καὶ γὼ λίγο, ἔξω νὰ ζεσταθῶ· ἐσὺ δὲν κρυώνεις; εἶπα τί ἐ-
βολο ἄνθρωπο; εἶμαι καὶ γὼ.

Μὲ κύτταξε εἰρωνικῶς καὶ σ' οὖ νὰ ἐδρίσκε καὶ
ποιο γούστο, εἶπε γελώντας.

—Γιατί νὰ κρυώνω; λές κι' εἶμαι μέσθ' σὶν
νερό;

"Ὅχι! τοῦ ἀπαντῶ ἀμέσως. Μὲ κακομοίρη,
ξυπόλυτος, ὅπως εἶσαι, θι πουντιάσεις τώρα
τὸ χειμῶνα! τί διέβολο λές καὶ δὲν δουλεύεις
ποῦ δὲν σοῦ πέρνουν οὔτε ἓνα ζευγάρι ἀρβύλες!
Καὶ ἐπειδὴ τὸν εἶδα ποῦ κυττοῦσε θλιβερὰ τὰ
πόδια του ἐξυκολοῦθησα; Μὲ κακό ποῦ ἐπαθεῖς
γὰρ τὴν ψυχὴ τοῦ πατέρα σου δουλεύεις ἐδῶ!
οὔτε ρούχα παπούτσια! Ἐπίτηδες τὰ ἔλεγα
αὐτὰ γιὰ νὰ τὸν κάνω νὰ πάη νὰ κίνη παράπο-
να καὶ νὰ ἀφήσῃ ἐλεύθερο τὸ μέρος γιὰ νὰ
βρῶ καιρὸ νὰ τὸ σκάσω. Καὶ ναὶ μὲν ἐκεῖνος
ἔφυγε θυμωμένος καὶ πῆγε στὰ ἀνάκτορα τοῦ
Βεζεεδοῦλ μὲ γὼ δὲν μπόρεσα νὰ κάνω τίποτε
γιατί πιὸ κάτω ξεφύτρωσαν οἱ ἄλλοι σκοποὶ
ποῦ μ' ἄρπαξαν καὶ μ' ἔριξαν πάλιν στὸν παγω-
μένο ποταμό. "Ὅταν, ὕστερα ἀπὸ μιᾶς ὥρας
μαρτύριο, ἀκουσα νὰ μὲ φωνάζουν. Πῆγα. Μέσα
στὸ γραφεῖο καθόταν ὁ ὑπασιπιστὴς τοῦ Βεζεε-
δοῦλ. Μὲ κύτταξε ἀπ' τὰ νύχια ὡς τὴν κορφή
καὶ ὕστερα γιομάτος θυμὸς· σὺ εἶσαι λοιπὸν ποῦ
διασπείρεις ἐπαναστατικὰς ἰδέες;... ἀλιτήριε, νὰ
τίσοῦ πρέπει φώναζε δινοντὲς μου μὲ τὴν κλωτσί-
λι. . . . οὔτε θυμᾶμαι πὼς κατραλῦλῃσα ἔτσι
καὶ σὲ δυὸ λεπτὰ βρέθηκα ξανά στὴ γῆ καὶ τώ-
ρα, νὰ μαι μαζὺ σας πάλι. . . .

Τελείωσε ὁ Νικολῆς. Καὶ ὕστερα σοῦ λέει
νέκροφ'ναι καὶ. . . ἐπιστημονικὰς ἐξηγήσεις.

ΜΩΜΟΣ

τὴ νύχτα ἀκίνητη καὶ μοῦ γκρεμίζεις τὸ μικρό-
τερο πόθο ποῦ μῶρχειται στὸ κεφάλι.

Πέταξε μακρὺ μοῦ καὶ ἀφισέ με δῶ, στῆς
λησμονιάς τὸ περιγιάλι σκιά!

Θυμᾶσαι ἓνα ὁράδι ποῦ βρεθήκαμε στὸν ἀνθι-
σμένον κῆπο ποῦ μύριων εἰδῶν χρυσάνθεμα ἔλαμ-
παν στὸ σκιερὸ φόντο τοῦ σκοταδιοῦ, θυμᾶσαι τί
σοῦ εἶπα:

«Ἐχω καρδιά—σοῦ εἶπα τότε—ποῦ κλεῖ
τὸ ἄπειρο ὄλο σὲ μιὰ ἀγάπῃ τὸ μίσος ποτὲ
δὲ τὸ αἰσθάνθηκα.

Μ' ἐπ' αὖτε καὶ ἀσύλληπτο ἐμένα καὶ σ' οὖ
λουλούδι ἀνάμεσα στῆς κατερίδας τὴν ἄγρια
ὀργή. Μὴ ζητήσης νὰ ξεγελήσῃς μὲ ψεύτινα
αἰσθημάτων μιὰ παρθένα καρδιά σ' οὖ αὐτὴ ξέ-
ρι στὴν πρώτη πνιγὴ τοῦ βορρῆ θά γονατί-
σῃ, εἶναι ἀνίκητη νὰ ξεχάσῃ τίς φλόγες ὀ-
ποιὰς δὴποτε χιμαῖας»

Καὶ ὅμως ἔφυγες!

Καὶ ὅμως ὅσο ζοῦσες πόσα τραγούδια γραμ-
μένα μὲ τὸ παιδικὸ μοῦ αἷμα δὲν σοῦ ψάλα καὶ
σ' οὖ πέθανες στὴν καρδιά μοῦ πόσα δάκρυα
δὲν ἔχουσα;

Γιατί νὰ μὲ ξεκολλᾶς ἀπ' τὴν ἀγάπῃ καὶ θέ-
λεις ζώντας μὲ τὴν ἀνάμνηση ν' ἀγκαλιάζω
σκιῆς;

Ληπτήσουμε πιὰ. . . "Αφισέ με νὰ γύρω τὸ νοῦ
καὶ τὸ κεφάλι σὲ καινούρια ἀγκαλιά.

Πλᾶσε ἀπὸ τὸ αἷμα ποῦ τῶχες ρουφίξεις, ὡς
τώρα κι' ἀπ' τίς παλῆες μοῦ ἰδέες ἓνα ξόανο καὶ
ἀφισέ με πιὰ νὰ βρῶ μιὰν ἄλλῃ ἀγάπῃ.

Τάχα θὰ μ' ἀφίσουν οἱ πόντοι τῶν περασμένων
νὰ τὴν βρῶ, τάχα θὰ μπορέσω νὰ βρῶ μιὰ τέ-
τοια ποῦ ἀ μοῦ ρουφίξῃ κάθε πόνο τῶν περα-
σμένων; . .

Χανὰ

ΓΑΖΙΑ

ΣΦΙΓΓΑ

"Ὁ γυναίκα, ποῦ τὰ μάτια σου μοιάζουν μὲ
νύχτα καὶ ἡ ψυχὴ σου μὲ θάλασσα ἀπέρα τη
φουρτουνιασμένη, ποῦ παραδέρνει στὸ μαῦρο
κι' ἀφρισμένο κόρφη τῆς τὴν πολυπαθὴ θαρκοῦ-
λα τὴν πλανεμένη, ὦ γυναίκα, πές μου: τί κρύ-
βει ἡ ψυχὴ σου;

Θωρῶ μεσ' στὴ νύχτα τὰ κατάμαυρα μαλλιά
σου—περὶ μαῦρα κι' ἀπ' τὸ πυκνὸ σκοτάδι,—
βλέπω τὰ μάτια σου νὰ ρίχνουν λάμψεις κι' ἀσ-

τραπές από τ' άγρια πάθη, θωρῶ στά κερασ-
σένια χείλη σου ν' άνθίζη πλάνο τό χαμόγελο
γεμάτο άπάτη, αλλά ὠ γυναικα, δέν ξανοίγη τά
μυστικά της καρδιάς σου.

Τί νά κρύβεται εκεί μέσα!

Άκούω τήν πλανεύτρα φωνή σου—μουσική
πρωτακούστη—νά μέ νανουρίζη, πότε νά άγρι-
εύη πότε νά μέ μεθάη, μά δέν μπορῶ νά γροι-
κήσω τή φωνή της κρυφής καρδιάς σου.

Τί τάχα νά λέη;

Ω Μάγισσα πού τά μάτια σου μοιάζουνε μέ
τό σκοτάδι τό άδιαπέραστο, πές μου: Τί τάχα
νά κρύβη μεσ' σι' άνεξιχνίαστα δάθη ή ψυχή
σου;

Χανιά

H

ΠΟΣΟ ΝΟΣΤΑΛΓΕΙ

Δέν φέρει άλλον πόνον δρυμή-
τερον εις τήν ψυχήν, παρ' όσον ή
ένθυμηση των περασμένων χρό-
νων, εις δυστυχίας εποχήν!

ΔΑΝΤΗΣ

Ήταν μιζ άνοιξιάντικη βραδυά! . . .

Ή νόχτα άπλωσε τό σκοτεινό πέπλο της,
πού γρήγορα τόκανε διάφανο τό μελιχρό φῶς
του προδένοντος φεγγαριού. . .

Στεκόταν στο μπαλκόνι! καθώς τό φεγγάρι
άνέδινε, δέ, είχε φωτίσι ακόμα παρά μόνο
τ' όνειροπόλο, ὠχρό προσωπάκι της! ή γαλαζέ-
νιες λίμνες των ματιών της ένατένιξαν μελαγχρο-
λικά τή γύρω άνθοῦσα φύση, ένῶ ή φαντασία
της πετούσε στά μακρινά βάθεια ένός θλιβερού
παρελθόντος. . . χαμένου στά. . . παιδικά
χρόνια. . .

Άλήθεια! πόσος καιρός πέρασε! . . .

. . . Πόσες ευτυχισμένες στιγμές δέν έννοιωσε
μαζύ του, στά χρόνια. . . . εκείνα! . . . πού
μόνον ή θύμισή τους, μάς κάνει νά νοιώθουμε
τήν άπαλή νοσταλγία της. . . ξανάξησης των! . .

. . . Περρασμένα αὐτά. . .

. . . Ήταν μοιραίο νά ξεχαστούνε, και . . . ξε-
χάστηκαν.

. . . Ή ψυχή της, βαρυστημένη πιά άπ' τις
καθημερινές σκοτούρες της ζωής, δέν έχει πιά
τή δύναμη νά ξαναγαπήση. Τά πάντα λησμο-
νήθηκαν στο θαρῶ δῆμα του χρόνου. . .

* *

Στέκεται και θαυμάζει τό ὦραϊ τοπίο, πού
άπλώνεται μπροστά της. Άντικρῶ, θαμπά, δια-
γράφονται τά βουνά λίγο χιονισμένα άκόμη,
πού ή άσημένια άνταύγειες του φεγγαριού, τά
φάνταζαν, σάν άπό χέρι ξεχωριστού τεχνήτη,
ζωγραφικά, παληά και σκονισμένα, μέ κρίζο
φόντο κάτι άχνένια συνεφάνια, πού πλανιόνταν

γύρω τους, σά φρουδες έλπίδες των θλιβερών
περασμένων της! . . .

. . . Πόσο νοσταλγεί! . . .

. . . Τό φεγγάρι άνεβαίνει, άνεβαίνει και τό,
δυνατό τώρα, φῶς του ξανοίγει ξεκάθαρα πιά
τήν πραγματικότητα, πού θά τήν ξαναφέρει στο
θλιβερό τώρα! . . .

. . . Σηκώνεται και μπαίνει άργά στο δωμί-
τιο, κλείνοντας πίσω της τήν πόρτα σιγά σιγά
νά φοβάται, μή ό κρότος πού θά προξενούσε,
πληγώση τήν ή συχία της πρόσκαιρης φαντα-
σίας της, γιά νί ὀρθή λίγη άνακούφιση στήν
άγκυλιά του παρήγορου ύπνου. . .

. . . Άμοιρο κορίτσι! . . .

. . . Πόσο άλήθεια νοσταλγεί τά περασμέ-
να! . . .

Χανιά

ΣΟΦΙΑ Τ

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ ΚΙ' ΕΜΕΙΣ

—Δικαίωμα κρίσεως δραχ. 2 (εις γραμματόσημα.)

—Συνεργασία μη συνοδευόμενη έκ διδράχμου γραμ-
ματοσήμου δέν λαμβάνεται ὕπ' ὄψιν.

—Τά χειρόγραφα δέν έπιστρέφονται
—Δημοσιεύονται μόνον κατόπιν έγκρίσεως και κατά
σειράν άποστολής.

H. Ένταῦθα Δημοσιεύεται. Δ. Ζ. Μαγ: Σό διήγη-
μά σός «Ένα δειλινό» α! γραμμένο από τις δυό πλευ-
ρές του χάρτου β! μη συνοδευόμενον έκ του ὀρισθ.
τέλους, άπερίφθ. Σ ο φ ι α ν Ένταῦθα: Δημο-
σιεύεται. B. Ν. Κ. Ρέθυμνον: Σύμφωνοι Γα ζ ι α ν
Και τό δεύτερο τραγουδι σας μάς εύχαρίστησε άρκε-
νά. Δημοσιεύεται εις τή είκεία στήλη όσον γιά. . .
μείνεται ή συχη. Α γ ρ ι ο λ ο υ ο υ δ ο: Δέν κα-
ταλαβένουμε γιατί μάς άρνεῖσθαι τό πραγματικό σας
όνομα. Φοβεῖσθε; Άκατανόητοι οί φόβοι σας τήν
στιγμήν μάλιστα πού ή αρχή του περιδικού εἶνε, ή
υποτήρηξις των νέων. Ζ. Χ α ρ. Άγιος Νικόλαος.
Τό «έτσι κι' εγώ» εἶνε κατασκευασμένο στο πρώτυ-
πο των παλῶν ποιημάτων της ὡμαγτικής σχολής.
Ο σημερινός ὀτιχος έχει πολλές απαιτήσεις πού κα-
θένα προσοφεί όσο τό δυνατόν νά της ικανοποιεί.

Τά ποιήματα δέν γράφονται έστι εύκολα.

Εἶνε δημιουργήματα σπανίων ὤρων. Αφού ὅμως
λέει ότι εἶνε τό πρώτο σας, σας συμβουλεύομε νά
μήν άφίσσετε άκαλιέργητον αὐτό σας τό ταλέντο. Ε ε-
ν η τ. Κ ρ η τ ι κ ο π ο υ λ α: Μας κάνατε νά
γελάσουμε. Ή δις Γαζία πααγματικῶς έχει κάποιο
ξεχωριστό τ λέντο καίτοι κοινά τά θέματα της ὥστό
σο χαριτωμένο τό στήλ. Αὐτό μάς κάνει νά νοιώ-
θογτε κάποια Ιεροσολίς άπορίπτοντάς τα. Τί λέτε
κι' εἰσεῖς, δέν θάταν κρίμα; Τ ὠ ν η Γ ι ὀ λ α ν
έν ταῦθα. Καλό. Θά δημοσιευθῇ στο επόμενον.
Όσοσο γνωρίσαλέ σας τ' όνομά σας, ή περῶστε άπ'
τό γραφεία μας. Ν. Δ α κ ο η ν Λέχ. Άκατανό-
ητος ή άποαία σας. Δέν ξερτε ότι αὐτό απαιτεῖ ή
καθημερινή μανούβρα της σημερινής ζωής; . .
Τά γεγονότα ἔχομεν τήν τιμήν γιά τά γνωρίζομεν πρό
πῶλο αὐτό μάς εύχαριστεῖ εξαίρετικά άλλωστε. Τί
θαῦμ! ξαναζει ὁ Διογένης. Γνωρίσατε μας και άλλα
φρόσφατα. Φ ρ ε ν ὀ λ η π τ ο ν Ήράκλειον. Δια-
τί αὐτή ή αντίστις; Και όταν μῶματα γράφτε τόσο
λογικά.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ Η ΠΩΛΕΙΤΑΙ

ΟΙΚΙΑ ΑΝΩΓΕΙΟΣ ΠΡΟΣ ΠΑΡΑΘΕΡΙΣΜΟΝ

ΕΙΣ ΚΟΡΑΚΙΕΣ

(Ακρωτήριο)

Αποτανθείτε εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον

«ΚΝΩΣΣΟΣ» ΧΑΝΙΩΝ

ΤΟ ΠΙΛΟΠΟΙΕΙΟΝ ΤΗΣ ΔΙΔΟΣ

ΡΕΝΑ ΕΛΧΑΝ

ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ ΠΑΝΤΟΤΕ

ΜΕ ΤΙΜΑΣ ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΤΙΚΑΣ

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

ΘΑ ΣΑΣ ΠΕΙΣΗ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΜΟΣΑΪΚΩΝ ΠΛΑΚΩΝ

ΘΕΟΔ. ΣΟΦΙΟΥ

ΧΑΝΙΩΝ - ΚΡΑΚΙΕΙΟΥ

ΠΗΓΑΣΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΦΙΛΑΘΛΟΓΙΚΗ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ; ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΡΑΣΤΕΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

Ξενοδοχείον «Κνωσός» ἔναντι λουτρῶν

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἑσπερινοῦ Ἑτησίᾳ δραχμαὶ 60.—

> ἑξάμηνος > 80.—

Ἐπιστολαὶ καὶ ἐμβάσματα πρὸς τὸν
Διευθυντήν.

ΕΔΑΙΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΠΡΕΒΕ

ΙΩΑΝΝΙΔΗ

ΧΑΝΙΑ ΚΡΗΤΗΣ

Τηλεγ. Διευθ. ΕΠΥΜΙ

ΒΑΦΕΙΩΝ & ΚΑΘΑΡΙΣΤΗΡΙΩΝ ΑΤΜΟΥ

Δ^{ΟΣ} ΔΕΣΠ. Γ. ΤΖΙΓΚΟΥΝΑΚΗ

(Σιδηρουργεῖα)

Ἀναλαμβάνει τὴν βαφήν καὶ καθαρι-
σμόν εἰς ὅλα τὰ εἶδη τῶν ὑφασμάτων οἰ-
ονδήποτε ἄλλον χρωματισμόν.

Εὐκρίνεια, ταχύτης καὶ τιμαὶ ἀσυνα-
γώνιστοι.

Μία ἐπίσκεψις ἀρκεῖ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ

ΚΑΙ ΕΡΕΥΝΗΜΕΝΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ

Ἀναλαμβάνονται ἔργα ζωγραφι-
κῆς Παμπλῶ, Πανῶ, Μαξιλαράκια,
Μεγεθυώσεις φωτογραφιῶν, Ἀγιο-
γραφεῖες εἰς διάφορα μεγέθη κ, τ.λ.

Μία ἐπίσκεψις στὸ ἀτελιὲ τοῦ

ΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ

(ὁδ. Μπετόλο)

ΚΑΠΝΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ Β. ΚΑΡΑΒΑΣΙΛΗ 1870-1932

Τὰ νέα ἐξαιρετικὰ σιγαρέττα μας εἶνε τὰ τελειότερα ἐξ ὅσων ἐκυκλοφόρησαν μέχρι σήμερον στὴν Ἑλλάδα

Κατασκευασμένα ἀπὸ τὰ ἐκλεκτότερα καπνὰ καὶ μὲ σιγαρόχαρτον ἅνευ νίτρου εἶναι ἀπηλλαγμένα, χάρις εἰς τὰς νέας τελείας βιομηχανικὰς ἐγκαταστάσεις μας, πάσης ξένης ἐπιβλαβοῦς οὐσίας καὶ σκόνης, ὥστε νὰ μὴ προκαλοῦν οὔτε βήχα οὔτε ἄλλην ἐνόχλησιν εἰς τὸν καπνιστὴν.

ΜΟΝΟΝ Ο "ΠΗΓΑΣΟΣ", ΞΕΡΕΙ ΝΑ ΔΙΑΦΗΜΙΖΕΙ.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΥΠΟΚΑΜΙΣΩΝ
Α. Ι. ΚΟΥΚΟΥΡΑΚΗ
ΠΑΛΑΙΑ ΑΓΟΡΑ
ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΝ